

HLASATEL

Reformace

**JÍT DO CELÉHO
SVĚTA**

Modlitební týden, 5. - 14. prosince 2025

ÚVODNÍK

Úvodník

Čekají na nás 3

Naše vysoké povolání 4

Je nám řečeno, abychom šli vpřed, s Všemohoucím, který nás vede po našem boku

U krbu 9

Láska vyzářující z vřelého společenství v domácím prostředí může přetrvat věčně

„Dejte vy jim jísti“ 14

I když se věci zdají nemožné, tvůrčí síla Všemohoucího je na dosah ruky

Na cestách a ulicích 19

Jaká je to výsada sloužit lidem všech kultur, tříd a komunit!

„Víra tvá tě uzdravila“ 25

Každý jednotlivec s jakýmkoli onemocněním je vyzván, aby se s vírou obrátil na Velkého Lékaře

Zrození a výchování ke službě 30

Jak vděční bychom měli být, že se můžeme naučit a rozvíjet návyky služby v raném věku!

Činění učedníků 34

Rodiče a učitelé mají posvátnou povinnost poskytovat pravdivé vzdělání s věčnými cíli

Vykročit nyní! 40

Poetická výzva k nabití a rozšíření našeho pole působnosti

PŘÍPRAVA NA CESTU

Další rok uplynul... Jak vděční můžeme být, že stále přebýváme v zemi živých! Bůh nám milostivě svěřil trochu více času; radujme se a veselme se z něj. Týden modliteb na konci roku vždy poskytuje plodnou příležitost k zkoumání našich srdcí a sblížení se se spoluvěřícími, kteří si stejně váží naší drahocenné víry v brzký příchod Ježíše.

Letos se zaměříme na dynamické a energizující poslání – šíření současné pravdy do celého světa. Čím dříve bude toto poslání uskutečněno, tím lépe pro všechny!

„Náš Generál, který se nikdy nemýlí, nám říká: Vstupte. Vstupte na nové území. Zvedněte standartu, vztyčte památníky na každém místě. Ať je známo, že Bůh má na zemi lid, který nezapomněl, že má zákon, závazný pro všechny lidské inteligence.“¹

Když se budeme modlit a procházet těmito čteními na téma „Jít do celého světa“ s cílem aktivně vykonávat toto důležité poslání, naše radost bude proudit ve velké míře.

Nezapomeňme se podělit o nesmírné požehnání plynoucí z těchto čtení s ostatními, kteří jsou možná izolovaní nebo upoutáni na domov, a nezapomeňme na následující data:

Modlitba s půstem: Sobota 13. prosince
Sbírka pro misie: Neděle 14. prosince

Modlíme se, aby tento Týden Modliteb vroucně inspiroval každého z nás k věrnému konání jako nástroje světla, pronikajícího skrz temnotu světa. Amen.

Oficiální církevní publikace Církve adventistů sedmého dne Reformní hnutí

„Největší potřebou světa je potřeba mužů — mužů, kteří se nedají koupit ani prodat.“ — *Výchova, str. 57*

Korektor: *Ioan Cutlac*

Design a sazba: *Alexander Senchuk, Ekaterina Senchuk*

HLASATEL REFORMACE® (ISSN 0482-0843) obsahuje články o biblické doktríně, které obohatí duchovní život těch, kteří se chtějí dozvědět více o Bohu. Vydává jej čtvrtletně Generální konference Reformního hnutí adventistů sedmého dne, P. O. Box 7240, Roanoke, VA 24019-0240, USA.

Web: <http://www.sdarm.cz>; e-mail: info@sdarm.cz

ČEKAJÍ NA NÁS...

Většina z nás zná Filipovu zkušenost, když byl povolán, aby promluvil k vlivnému muži z Etiopie.

„Anděl pak Páně mluvil k Filipovi, řka: Vstaň a jdi ku polední straně na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do Gázy, kteréž jest pusté. I vstav, šel. A aj, muž Mouřenín, kleštěnec, komorník královny Mouřenínské Kandáces, kterýž vládł všemi poklady jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby se modlil, navracoval se, na voze svém sedě, a četl Izaiáše proroka. I řekl Duch Filipovi: Přístup, a přiviň se k vozu tomu. A příběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše proroka. I řekl: Rozumíš-liž medle, co čteš? A on řekl: Kterakž bych mohl, leč by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil a seděl s ním. ... Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho písma, zvěstoval jemu Ježíše.“ (Skutky 8:26–31, 35)

Není to jen příběh, ale skutečná historická událost. Uvažujeme vždy o tom, jak velmi je to pro každého z nás právě teď aktuální?

„Tento Etiopan představoval velkou skupinu lidí, kteří potřebují být učeni misionáři, jako byl Filip – muži, kteří uslyší Boží hlas a půjdou tam, kam je pošle. Mnozí čtou písmo, ale nedokážou pochopit jeho skutečný význam. Po celém světě muži a ženy toužebně hledí k nebi. Modlitby, slzy a prosby stoupají od duší toužících po světle, milosti, Duchu Svatém. Mnozí jsou na prahu království a čekají jen na to, až budou shromážděni.

„Anděl vedl Filipa k tomu, kdo hledal světlo a byl připraven přijmout evangelium, a dnes andělé povedou kroky těch pracovníků, kteří dovolí Duchu Svatému posvětit jejich jazyk a zdokonalit a zušlechtit jejich srdce. Anděl poslaný k Filipovi mohl sám vykonat práci pro Etiopana, ale to není Boží způsob práce. Jeho plánem je, aby lidé pracovali pro své bližní.

„Věřící všech dob se podíleli na důvěře svěcené prvním učedníkům. Každý, kdo přijal evangelium, dostal posvátnou pravdu, aby ji předal světu. Boží věrný lid byl vždy aktivním misionářem, zasvěcoval své zdroje cti Jeho jména a moudře využíval své hřivny v Jeho službě..

„Nesobecká práce Křesťanů v minulosti by pro nás měla být názorným ponaučením a inspirací. Členové Boží církve mají být horliví pro dobré skutky, oddělovat se od světských ambicí a kráčet ve stopách Toho, který konal dobro. Se srdcem naplněným sympatií a soucitem mají sloužit těm, kteří pomoc potřebují, a přinášet hříšníkům poznání Spasitelovy lásky. Taková práce vyžaduje namáhavé úsilí, ale přináší bohatou odměnu. Ti, kdo se jí věnují s upřímným záměrem, uvidí duše získané pro Spasitele, neboť vliv, který doprovází praktické provádění Božského poslání, je neodolatelný.

„Nejen na vysvěceném duchovním spočívá odpovědnost za naplnění tohoto poslání. Každý, kdo přijal Krista, je povolán pracovat na spáse svých bližních. ...

„Spasitelovo poslání je dáno všem, kdo věří v Jeho jméno. Bůh pošle na svou vinici mnoho těch, kteří nebyli zasvěceni službě vkládáním rukou.“¹

„Ve zkušenosti Filipa a Etiopana je představeno dílo, k němuž Pán volá svůj lid. ... Na světě jsou lidé, kteří čtou písmo, ale nechápou jeho význam. Muži a ženy, kteří mají poznání Boha, jsou potřeba k tomu, aby těmto duším vysvětlili slovo.“²

Pokud jste byli požehnáni touto znalostí, jste jedním z nich!

Odkazy:

- 1 *The Acts of the Apostles*, pp. 109, 110. [Zvýraznění přidáno.]
- 2 *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 58.

v NAŠE VYSOKE POVOLANI

SESTAVENO ZE SPISŮ ELLEN G. WHITEOVÉ.

Výzva k tomu, abychom vše položili na oltář služby, přichází ke každému z nás. Nejsme všichni vyzýváni, abychom sloužili tak, jako sloužil Eliáš, ani nejsme všichni vyzýváni, abychom prodali vše, co máme; ale Bůh nás žádá, abychom Jeho službě dali první místo ve svém životě, abychom nedovolili uplynout ani jeden den, aniž bychom udělali něco pro pokrok Jeho díla na zemi. Neočekává od všech stejný druh služby. Jeden může být povolán ke službě v cizí zemi; jiný může být požádán, aby daroval ze svých prostředků na podporu evangelijního díla. Bůh přijímá oběť každého.

Je nezbytné zasvěcení života a všech jeho zájmů. Ti, kdo toto zasvěcení učiní, uslyší a uposlechnou volání Nebes.

Každému, kdo se stane účastníkem Jeho milosti, Pán určí dílo pro ostatní. Každý jednotlivě máme stát ve svém losu a říkat: „Zde jsem, pošli mě.“ Ať už je člověk služebníkem Slova nebo lékařem, obchodníkem nebo farmářem, řemeslníkem nebo mechanikem, odpovědnost leží na něm. Jeho úkolem je zjevovat druhým evangelium jejich spásy. Každý podnik, do kterého se zapojí, by měl být prostředkem k dosažení tohoto cíle.¹

Jak mám začít?

Nikdo nemusí čekat, až bude povolán do nějakého vzdáleného pole, než začne pomáhat druhým. Ať jste kdekoli, můžete začít okamžitě. Příležitosti jsou na dosah každému. Ujmi se práce, za kterou jsi zodpovědný – práce, která by měla být vykonávána ve tvém domě a ve tvém sousedství. Nečekejte, až vás ostatní budou nabádat k akci. V bázni Boží jděte bez otálení vpřed a pamatujte na svou individuální odpovědnost vůči Tomu, který za vás dal

svůj život. Jednejte, jako byste slyšeli Krista, jak vás osobně vyzývá, abyste v Jeho službě udělali maximum. Nehledejte, kdo jiný je připraven. Jestli skutečně zasvěcení, Bůh skrze vás přivede k pravdě další, které může použít jako prostředníky k předání světla mnohým, kteří tápou ve tmě.

Všichni mohou něco dělat. Ve snaze omluvit se někteří říkají: „Moje domácí povinnosti, mé děti, vyžadují můj čas a mé prostředky.“ Rodiče, vaše děti by měly být vaší pomocnou rukou, zvyšovat vaši moc a schopnost pracovat pro Pána.

Děti jsou mladšími členy Pánovy rodiny. Měly by být vedeny k zasvěcení se Bohu, kterému patří stvořením a vykoupením. Měly by být učeny, že všechny jejich síly těla, mysli a duše jsou Jeho. Měly by být vychovávány k pomoci v různých druzích nesobecké služby. Nedovolte, aby vaše děti byly překážkou. S vámi by děti měly sdílet duchovní i fyzické břemeno. Pomocí druhým zvyšují své vlastní štěstí a užitečnost.²

Božím záměrem je, aby Jeho lid byl posvěceným, očištěným a svatým lidem, který sděluje světlo všem kolem sebe. Jeho záměrem je, aby tím, že svými životy ztělesňují pravdu, byli chválou na zemi. Kristova milost k tomu stačí. Ale ať si Boží lid pamatuje, že pouze tehdy, když věří a uplatňuje zásady evangelia, je může učinit chválou na zemi. Pouze tehdy, když v Jeho službě využijí své Bohem dané schopnosti, budou se těšit z plnosti a moci zaslíbení, na kterém je církev povolána stát. Pokud ti, kdo vyznávají, že věří v Krista jako svého Spasitele, dosáhnou pouze nízkého standardu světského měření, církev nenese bohatou úrodu, kterou Bůh očekává. V jejím záznamu je napsáno „nalezena jsi lehká.“...

Učedníci neměli čekat, až k nim lidé přijdou. Měli jít k lidem a hledat hříšníky, jako pastýř pátrá po ztracených ovčích. Kristus jim otevřel svět jako pole jejich práce. Měli jít „do celého světa a

kázat evangelium všemu stvoření.“ Marek 16:15. Měli kázat o Spasiteli, o Jeho životě nesobecké služby, o Jeho smrti hanby, o Jeho bezkonkurenční, neměnné lásce. Jeho jméno mělo být jejich heslem, jejich poutem jednoty. V Jeho jménu měli přemoci pevnosti hříchu. Víra v Jeho jméno je měla charakterizovat jako Křesťany.

Kristus dal učedníkům další pokyny a řekl:

„Přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.“
„Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti.“ (Skutky 1:8; Lukáš 24:49.)

V poslušnosti slovu svého Mistra se učedníci shromáždili v Jeruzalémě, aby očekávali naplnění Božího zaslíbení. Zde strávili deset dní, dní hlubokého zkoumání srdce. Odložili všechny neshody a sblížili se v Křesťanském společenství.

Na konci deseti dnů Pán splnil svůj slib podivuhodným vylitím Svého Ducha. „I stal se rychle zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich. I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati.“ „A připojilo

Bůh však nesvěřil odpovědnost za záchranu hříšníků pouze těm, kdo kážou slovo. Tuto práci svěřil všem. Naše srdce mají být tak naplněna Kristovou láskou, aby naše slova díkyvdání zahřála srdce ostatních. Tuto službu mohou vykonávat všichni.

se v ten den duší okolo tří tisíců.“ (Skutky 2:2–4, 41.)

„A oni vyšedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrdoval činěním divů.“ (Marek 16:20.)

Navzdory prudkému odporu, s nímž se učedníci setkali, se evangelium království za krátkou dobu rozneslo do všech obydlených končin země.

Pověření dané učedníkům je dáno i nám. Dnes, stejně jako tehdy, má být ukřižovaný a vzkříšený Spasitel vyzdvižen před těmi, kteří jsou ve světě bez Boha a bez naděje. Pán volá po pastorech, učitelích a evangelistech. Jeho služebníci mají hlásat poselství spásy od dveří ke dveřím. Každému národu, pokolení, jazyku a lidu má být nesena zvěst o odpuštění skrze Krista.

Poselství nemá být předáno krotkými, neživými slovy, ale jasnými, rozhodnými a strhujícími výroky. Stovky lidí čekají na varování, aby si zachránily život. Svět potřebuje v Křesťanech vidět důkaz síly Křesťanství. Nejen na

několika místech, ale po celém světě jsou potřeba poslové milosrdenství. Z každé země se ozývají výkřiky: „Přijďte... a pomozte nám.“ Bohatí i chudí, vysocí i nízcí volají po světle. Muži i ženy hladoví po pravdě, jaká je v Ježíši. Až uslyší evangelium kázané mocí shůry, budou vědět, že je pro ně připravena hostina, a zareagují na volání: „Podťe, nebo již připraveno jest všecko.“ (Lukáš 14:17.)

Slova „Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření“ (Marek 16:15) jsou pronesena každému z Kristových následovníků. Všichni, kdo jsou ustanoveni k životu Kristovu, jsou ustanoveni k práci pro spásu svých bližních. Stejná touha duše, kterou On cítil po záchraně ztracených, se v nich má projevat. Ne všichni mohou zaplnit stejné místo, ale pro všechny je místo a dílo. Všichni, kterým byla udělena Boží požehnání, mají reagovat skutečnou službou; každý dar má být použit k pokroku Jeho království.

Neměnné zaslíbení

Kristus se plně postaral o pokračování díla svěřeného učedníkům a vzal na Sebe odpovědnost za jeho úspěch. Dokud budou poslouchat Jeho slovo a pracovat ve spojení s Ním, nemohou selhat. „Jděte ke všem národům,“ vyzval je. „Jděte do nejbudnější části obyvatelné zeměkoule, ale vězte, že tam bude Moje přítomnost. Pracujte ve víře a důvěře, neboť nikdy nepřijde čas, kdy vás opustím.“

I nám je dáno zaslíbení Kristovy trvalé přítomnosti. Uplynutí času nezměnilo Jeho zaslíbení dané na rozloučenou. Je s námi dnes stejně tak jistě, jako byl s učedníky, a bude s námi „až do skonání světa“.

„Jděte a kažte evangelium všem národům,“ říká nám Spasitel, „aby se staly dětmi Božími. Jsem s vámi v tomto díle, učím vás, vedu vás, utěšuji vás, posiluji vás a dám vám úspěch ve vašem díle sebezapření a oběti. Budu působit na srdce, přesvědčovat je o hříchu a obracet je od temnoty ke

světlu, od neposlušnosti ke spravedlnosti. V Mém světě uvidí světlo. Setkáte se s odporem satanských sil, ale důvěřujte ve Mne. Nikdy vás nezklamu.“

Nemyslíte si, že Kristus si váží těch, kteří žijí zcela pro Něj? Nemyslíte si, že navštěvuje ty, kteří se, jako milovaný Jan, ocitají pro Něj v těžkých a náročných situacích? Nachází Svě věrné a udržuje s nimi společenství, povzbuzuje je a posiluje. A andělé Boží, kteří vynikají silou, jsou Bohem vysíláni, aby sloužili Jeho lidským pracovníkům, kteří hlásají pravdu těm, kteří ji neznají.

Bůh svěřil služebníkově evangelia úkol vést ke Kristu ty, kdo sešli z úzké cesty. Má být moudrý a ve svém úsilí horlivý. Na konci každého roku by měl být schopen ohlédnout se zpět a vidět duše spasené díky své práci. Některé má zachránit s bázní, „vytahovat je z ohně, nenávidět i roucho poskvrněné tělem“, „držet se věrného slova, jak byl naučen.“ (Judas 23; Titovi 1:9.) Pavlův úkol Timoteovi se týká i dnešních služebníků: „Proto ti před Bohem a Pánem Ježíšem Kristem přikazuji: ... Každé slovo, buď přítomný včas i nečas, kárej, napomínej, nabádej se vši trpělivostí a učením.“ (2. Timoteovi 4:1, 2.)

Bůh však nepsal odpovědnost za záchranu hříšníků pouze těm, kdo kážou slovo. Tuto práci svěřil všem. Naše srdce mají být tak naplněna Kristovou láskou,

aby naše slova díkůvzdání zahrála srdce ostatních. Tuto službu mohou vykonávat všichni a Pán ji přijímá, jako by byla obětována Jemu samotnému. Činí ji účinnou a uděluje horlivému pracovníkovi milost, která smiřuje člověka s Bohem.

Kéž Pán pomůže svému lidu uvědomit si, že je třeba vykonat usilovnou práci. Kéž jim pomůže pamatovat si, že doma, v církvi i ve světě mají konat Kristovo dílo. Nejsou ponecháni na práci sami. Andělé jsou jejich pomocníky. A Kristus je jejich pomocník. Ať tedy pracují věrně a neúnavně. V pravý čas sklídí, pokud neochabnou.³

Soběstační misionáři

Na mnoha místech mohou misionáři, kteří se sami podporují, úspěšně pracovat. Právě jako soběstačný misionář pracoval apoštol Pavel na šíření poznání o Kristu po celém světě. Zatímco denně učil evangelium ve velkých městech Asie a Evropy, pracoval jako řemeslník, aby uživil sebe a své spolčníky. Jeho slova na rozloučenou starším v Efezu, která ukazují jeho způsob práce, obsahují cenné ponaučení pro každého pracovníka evangelia:

„Vy víte,“ řekl, „kterak jsem po všecken ten čas s vámi byl... kterak jsem ničeho nepominul, což by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a neučil vás vůbec zjevně i po domích... Stříbra neb zlata neb roucha nežádal

jsem od žádného. Nýbrž sami víte, že toho, čehož mi kdy potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto. Vše ukázal jsem vám, že tak pracující, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebť on řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti.“ (Skutky 20:18–35.)

Mnozí dnes, pokud jsou naplněni stejným duchem sebeobětování, by mohli konat dobré dílo podobným způsobem. Ať dva nebo více lidí začnou společně evangelizovat. Ať navštěvují lidi, modlí se, zpívají, učí, vysvětlují Písmo a slouží nemocným. Někteří se mohou živit jako evangelisté; jiní, jako apoštol, se mohou věnovat nějaké řemeslné práci nebo jiným činnostem. Jak postupují ve své práci, uvědomují si svou bezmocnost, ale pokorně se spoléhají na Boha, získávají požehnanou zkušenost. Pán Ježíš jde před nimi a mezi bohatými i chudými nacházejí přízeň a pomoc.

Ti, kteří byli vyškoleni pro zdravotně-misijní práci v zahraničí, by měli být povzbuzováni, aby se bezodkladně vydali tam, kde očekávají, že budou pracovat, a začali pracovat mezi lidmi, přičemž se při práci učí jazyk. Velmi brzy budou schopni učit jednoduché pravdy Božího slova.

Po celém světě jsou potřeba poslové milosrdenství. Křesťanské rodiny jsou vyzývány, aby se účastnily komunit, které se nacházejí v temnotě a

omylech, aby se vydaly do cizích zemí, aby se seznámily s potřebami svých bližních a pracovaly pro Pánovo dílo. Kdyby se takové rodiny usadily v temných místech země, na místech, kde jsou lidé zahaleni duchovní chmurností, a nechaly skrze sebe zářit světlo Kristova života, jaké ušlechtilé dílo by se mohlo vykonat.

Tato práce vyžaduje sebeobětování. Zatímco mnozí čekají na odstranění všech překážek, práce, kterou by mohli vykonat, zůstává nedokončená a davy lidí umírají bez naděje a bez Boha. Někteří se kvůli obchodnímu prospěchu nebo získání vědeckých znalostí vydají do neobydlených oblastí a s radostí snášejí oběti a útrapy; ale jak málo lidí je ochotno přestěhovat své rodiny do oblastí, které evangelium potřebují, kvůli svým bližním.

Oslovit lidi, ať jsou kdekoli, v jakémkoli postavení či situaci jsou, a pomáhat jim všemi možnými způsoby – to je pravá služba. Takovým úsilím si můžete získat srdce a otevřít dveře přístupu k hynoucím duším.

Ve veškeré své práci pamatujte, že jste spojeni s Kristem, součástí velkého plánu vykoupení. Kristova láska má v uzdravujícím, životodárném proudu protékat vaším životem. Když se snažíte přivést ostatní do kruhu Jeho lásky, necht' čistota vašeho jazyka, nesobeckost vaší služby a radost vašeho chování svědčí o moci Jeho milosti. Dejte světu tak čistý

a spravedlivý obraz Jeho, aby Ho lidé spatřili v Jeho kráse.

Nemá velký význam snažit se napravit druhé útokem na to, co můžeme považovat za špatné návyky. Takové úsilí často vede k větší škodě než užítu. Ve svém rozhovoru se samařskou ženou Kristus místo toho, aby znevažoval Jákovovu studnu, představil něco lepšího. „Kdybys znala ten dar Boží,“ řekl, „a kdo jest ten, kterýž praví tobě: Dej mi pít, ty bys prosila jeho, a dal by tobě vody živé.“ (Jan 4:10.) Obrátil rozhovor k pokladu, který jí mohl dát, a nabídl ženě něco lepšího, než měla, dokonce živou vodu, radost a naději evangelia.

Toto je ukázka toho, jak máme pracovat. Musíme lidem nabídnout něco lepšího, než co mají, dokonce i pokoj Kristův, který přesahuje veškeré chápání. Musíme jim říkat o Božím svatém zákoně, o popisu Jeho charakteru a o vyjádření toho, čím si On přeje, aby se stali. Ukažte jim, jak nekonečně nadřazená je pomíjivým radostem a potěšením světa nepomíjivá sláva nebes. Řekněte jim o svobodě a odpočinku, které lze nalézt ve Spasiteli. „Kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky,“ prohlásil. (Verš 14.)

Vyzdvihněte Ježíše a volejte: „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa!“ (Jan 1:29.) Pouze On může uspokojit touhu srdce a dát duši pokoj.

Ze všech lidí na světě by reformátoři měli být nejnesobečtější, nej-laskavější a

nejzdvořilejší. V jejich životech by měla být vidět skutečná dobrota nesobeckých činů. Pracovník, který projevuje nedostatek zdvořilosti, který je netrpělivý vůči nevědomosti nebo svéhlavosti druhých, který mluví ukvapeně nebo jedná bezmyšlenkovitě, může zavřít dveře k srdcím, takže se k nim nikdy nemůže dostat.

Jako rosa a tichý déšť padají na vadnoucí rostliny, tak ať slova padají jemně, když se snažíme lidi zbavit omylu. Boží plán je nejprve dosáhnout srdce. Máme říkat pravdu s láskou a důvěřovat Bohu, že jí dá sílu k nápravě života. Duch Svatý bude na duši aplikovat slovo, které je proneseno s láskou.

Jsme přirozeně egocentričtí a máme své názory. Ale když se naučíme lekce, které nám Kristus přeje sdělit, stáváme se účastníky Jeho přirozenosti; od té chvíle žijeme Jeho život. Kristův úžasný příklad, bezkonkurenční něha, s níž vstupoval do citů druhých, plakal s těmi, kdo plakali, radoval se s těmi, kdo se radovali, musí mít hluboký vliv na charakter všech, kdo Ho upřímně následují. Laskavými slovy a skutky se budou snažit usnadnit cestu unaveným nohám.⁴

Odkazy:

1 *Prophets and Kings*, pp. 221, 222.

2 *The Review and Herald*, July 29, 1902.

3 *Testimonies for the Church*, vol. 8, pp. 14–18.

4 *The Ministry of Healing*, pp. 154–157.

U KRBU

OD MIGUELE MENDOZY – AUSTRÁLIE

Úvod

„Naše domovy se musí stát Bethelem, naše srdce svatyní. Kdekoli je v duši chována Boží láska, tam bude pokoj, tam bude světlo a radost. Ježíš chce vidět šťastná manželství, šťastná posezení u krbu.“¹

V 19. století byl v americkém kontextu krb ústředním prvkem domácího života, zejména v době před moderním vytápěním nebo elektrinou. Bylo to místo, kde se rodiny scházely kvůli teplu, světlu a propojení. Sestra Whiteová používá výraz „u krbu“ k zdůraznění osobního, vztahového a duchovního zapojení v prostředí, které

její publikum okamžitě rozpoznalo jako známé a smysluplné. Pro ni tedy můžeme říci, že „u krbu“ není jen fyzické místo; je to symbol blízkosti, důvěry a příležitosti k vlivu, aby se členové domácnosti učili žít podle světla, které Bůh dal svému lidu, a sdílet ho s každým na světě. Nyní, s tímto na paměti, se zamysleme nad dnešním tématem a poučme se z různých poučení, která můžeme získat z Božího slova a pera Inspirace.

V dětství

Během mého dětství, i když bylo mé rodné město po většinu roku chladným místem, jsme

neměli krb jako takový. Ale pamatuji si, že náš domov byl místem, kde jsme se mohli shromažďovat, jako bychom byli „u krbu“ během bohoslužeb a jiných příležitostí, a trávit chvíle chválením Pána a studiem Jeho slova. Maminka se s námi mohla podělit o důležité životní lekce, na které si s láskou vzpomínám dodnes. Řídila se pokynem z Přísloví 22:6: „Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní.“ Z vlastní zkušenosti jasně vidím, že tyto lekce byly velmi důležité pro to, aby mi pomohly činit rozhodnutí, která určila, zda budu Pána následovat,

či nikoli. Děkuji Pánu za Jeho Slovo a zaslíbení v něm obsažená.

„V dětství a mládí je charakter nejvíce ovlivnitelný. Tehdy by se měla osvojit síla sebeovládání. U krbu a u rodinného stolu se projevují vlivy, jejichž výsledky jsou trvalé jako věčnost. Více než jakýkoli přirozený dar, návyky získané v raných letech rozhodují o tom, zda člověk v životní bitvě zvítězí, nebo prohraje.“²

Abraham a Sára

Slyšíme o Abrahamovi, jeho víře, jeho nedostatcích, ale také o

práci, kterou konal s těmi doma – a to zahrnuje i lidi, kteří pro něj pracovali, jeho služebníky. Dostal od Boha zaslíbení: „Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země“ (Genesis 12:3). Proč měly být v něm požehnány všechny rodiny země? Protože skrze své spojení s Kristem dal příklad v poslušnosti Božímu hlasu, jak čteme v Genesis 26:5, „Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, přikázání mých, ustanovení mých a zákonů mých.“ Nejen to, ale měl učit a poučovat svou rodinu o cestách Páně, který svědčil: „Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aťby naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil.“ (Genesis 18:19). V tomto úkolu však nebyl sám. Jeho žena Sára byla s ním a oba odvedli vynikající práci „u krbu“, protože podrobně poučili všechny ve svém domě, když putovali do zaslíbené země: „Mezi nimi byli mnozí vedeni vyššími úvahami než službou a sobeckým zájmem. Během svého pobytu v Cháran vedli Abraham i Sára další lidi k uctívání a službě pravému Bohu. Ti se připojili k patriarchově domácnosti a doprovázeli ho do zaslíbené země.“³ Z Abrahama a Sáry, kteří spolupracovali na Božím království, je jasně

patrné, že otec i matka hrají důležitou roli ve výchově své domácnosti v Pánových cestách.

Rodiče a rodiny

Ve své službě jsem se při různých příležitostech, při návštěvách rodin, účastnil bohoslužeb s nimi „u krbu“. Je krásné pozorovat píli a úsilí, které rodiče vynakládají, aby tento důležitý čas strávili jako rodina. Je požehnáním modlit se, chválit a číst společně, vyhradit si konkrétní čas na společné uctívání našeho Pána a vést hluboké rozhovory o duchovních věcech. Tak plní svou povinnost pozvednout Emanuelův křví potřísněný prapor proti šípům nepřitele. Je důležité si uvědomit, že rodina je nejlepším misijním polem.

„Rodiče by měli se svými malými dětmi mluvit o Ježíši a o plánu spásy. Měli by svým dětem všteňovat drahocenné lekce o životě a charakteru Krista, aby se mohly stát Kristovými následovníky a dědici věčného života. Hodně se mluví o zahraniční misijní práci, ale domácí práce se zanedbává. Největší misijní pole je přímo u vašeho krbu a velmi potřební jsou otcové a matky v Izraeli. Když si rodiče začnou uvědomovat velkou zodpovědnost, která na nich leží, ujmou se této domácí misijní práce a budou své děti vychovávat pro nebe. Budou svým malým dávat rádek za řádkem, přikázání za přikázáním.“⁴

„Naše práce pro Krista má začít v rodině, doma. Výchova mládeže by měla být jiného řádu, než jaký byl dán v minulosti. Jejich blaho vyžaduje mnohem více práce, než jim bylo dáno. Neexistuje důležitější misijní pole než toto. Rodiče mají svými příkázáními a příkladem učit své děti pracovat pro neobrácené. Děti by měly být tak vychovány, aby soucítily se starými a trpícími a snažily se zmírnit utrpení chudých a strádajících. Měly by být učeny k pilnosti v misijní práci; a od útlého věku by jim mělo být vštěpováno sebezapření a obětování pro dobro druhých a pro pokrok Kristova díla, aby mohly být Božími spolupracovníky.

„Ale pokud se někdy naučí konat opravdovou misionářskou práci pro druhé, musí se nejprve naučit pracovat pro ty doma, kteří mají přirozené právo na jejich služby lásky. Každé dítě by mělo být vychováno k tomu, aby neslo svůj příslušný podíl služby v domácnosti. Nikdy by se nemělo stydět používat ruce při zvedání domácích břemen ani nohy při vyřizování pochůzek. Když je takto zaměstnáno, nevydá se cestou nedbalosti a hříchu. Kolik hodin děti a mládež promarní, které by mohly být stráveny tím, že na svá silná mladá ramena převezmou a pomohou zvednout rodinné zodpovědnosti, které musí někdo nést, a tak projeví láskyplný zájem o otce a matku. Mají být také zakořeněny v pravých

zásadách zdravotní reformy a péče o své vlastní tělo.“⁵

Přesto „mnozí toto domácí pole hanebně zanedbávali a je načase, aby byly představeny Božské zdroje a léky, aby se tento stav zla napravil. Jakou omluvu mohou nabídnout údajní následovníci Krista za to, že zanedbávají výchovu svých dětí k práci pro Něho?“⁶

Drazí rodiče, doma potřebuje naše mládež zvláštní péči, protože vidíme, jak zlo světa neustále roste. „Obrovské zlo nestřídmosti koná v naší zemi své zhoubné dílo. Satan má všude své agenty, kteří jsou nástroji v jeho ruce, aby sváděli a ničili naši mládež. Nebude snad hlas varování slyšet i u našeho vlastního krbu? Neměli bychom svým příkladem a poučením vést naši mládež k touze dosáhnout vysokých cílů, mít ušlechtilé cíle a svaté záměry? Tato práce není lehká ani malá, ale je to práce, která se vyplatí. Mladík, který byl vychován správnou domácí výchovou, vnese do budování svého charakteru pevné základy a svým příkladem a životem, pokud budou jeho schopnosti správně využity, se stane silou v našem světě, která povede ostatní vzhůru a vpřed po cestě spravedlnosti. Spása jedné duše je spásou mnoha duší.“⁷

Pracovníci evangelia

Například v knize Evangelizace Pánův

posel vyzývá: „Všem, kdo pracují s Kristem, bych řekla: Kdekoli se můžete dostat k lidem u krbu, využijte této příležitosti. Vezměte si Bibli a otevřete jim její velké pravdy.“⁸ Zde jsme při práci pro Pána vyzýváni, abychom se setkávali s lidmi tam, kde se cítí dobře, v jejich domovech, a využívali tento intimní prostor ke sdílení víry. Prostředí u krbu naznačuje uvolněnou, osobní interakci, na rozdíl od formálních kázání nebo veřejných debat. Při šíření Božího poselství je podporován přístup od srdce k srdci, což je v souladu s širším důrazem na praktické Křesťanství a osobní službu.

Další důležitá výzva pro ty z nás, kteří se podílejí na službě a biblické práci: „Bratři moji v službě, otevřete své dveře mladým mužům, kteří jsou vystaveni pokušení. Přiblížte se k nim osobním úsilím. Zlo je láká ze všech stran. Snažte se je zaujmout tím, co jim pomůže žít vyšší život.“ Neoddělujte se od nich. Přiveďte je k vašemu krbu; pozvěte je, aby se k vám připojili kolem rodinného oltáře. Pamatujme na Boží požadavek, abychom cestu do nebe učinili jasnou a přitažlivou.“⁹

„Viděla jsem, že kazatelé, kteří pracovali slovem a učením, mají před sebou velké dílo a leží na nich těžká zodpovědnost. Viděla jsem, že když pracují, nedostávají se dostatečně blízko k srdcím lidí. Jejich práce je příliš obecná a často příliš rozptýlená. Jejich práce

se musí soustředit právě na ty, pro které pracují. Když kážou u stolu, jejich práce teprve začíná. Pak musí žít podle svého kázání, vždy se hlídat, aby nepřinesli potupu Boží věci. Měli by příkladem ilustrovat Kristův život.

1. Korintským 3:9: „Boží jsme zajisté pomocníci.“

2. Korintským 6:1:

„Protož napomáhající, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali.“ Práce kazatele není u konce, když opustí stůl. Neměl by se pak zbavovat břemene a zaměstnávat svou mysl čtením nebo psaním, pokud to není skutečně nutné; ale měl by na svou veřejnou práci navazovat soukromým úsilím – osobně pracovat pro duše, kdykoli se naskytne příležitost – rozmlouvající u krbu, naléhavě prosíce duše na místě Kristově, aby se smířily s Bohem. Naše dílo zde brzy skončí, „a však jeden každý svou vlastní odplatu vezme podlé své práce.“¹⁰

„Právě toto úsilí u krbu, tato domácí práce, je doprovázeno značným úspěchem. Zkuste to, bratři ve službě. Někteří z našich kazatelů tento druh práce nemilují. Vyhýbají se jí. S takovým osobním úsilím je spojen kříž, ale toto je práce, kterou musí lidé vynaložit, pokud přijmou nepopulární pravdu. V tomto blízkém kontaktu s dušemi, které jsou v temnotě, může naše světlo zářit účinněji, přímo na temnotu, a oni uvidí z našeho chování, našich rozhovorů, našich vážných, ale veselých a

zdvořilých způsobů, že milost Boží je s námi a že do jejich domovů je přinesen nebeský pokoj. Budou okouzleni pravdou, která je doprovázena tak požehnanými výsledky.“¹¹

Následující citát je součástí proslovů adresovaných duchovním shromážděným v rámci Generální konference v Battle Creeku v Michiganu na jejich ranním setkání konaném 9. listopadu 1883: „Jakou posvátnou důvěru nám Bůh svěřil, když nás učinil svými služebníky, abychom pomáhali v díle spásy duší. Svěřil nám velké pravdy, nejvážnější, nejvíce zkoušející poselství pro svět. Naší povinností není jen kázat, ale sloužit, přibližovat se k srdcím, vynakládat osobní úsilí u krbu. Měli bychom své svěřené hříbny používat s dovedností a moudrostí, abychom mohli prezentovat drahocenné světlo pravdy tím nejpříjemnějším způsobem, způsobem, který nejlépe slouží k získávání duší.“¹²

Oddaní Křesťané

Pán Ježíš dal svému lidu pověření, které mělo být okamžitě uposlechnuto. V Matoušovi 28:19, 20 čteme: „Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávatí všechno, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.“ Je naší výsadou slyšet tato slova a jednat podle nich. „Božím záměrem

není, aby kazatelé konali největší část díla rozsévání semen pravdy. Muži, kteří nejsou povoláni ke službě evangelia, mají být povzbuzováni, aby pracovali pro Mistra podle svých individuálních schopností. Stovky mužů a žen, kteří nyní zahálejí, by mohly vykonat přijatelnou službu. Kdyby nesli pravdu do domovů svých sousedů a přátel, mohli by pro Mistra vykonat velké dílo. Bůh nehledí na osoby. Použije pokorné, oddané Křesťany, kteří mají v srdci lásku k pravdě. Ať mu takoví slouží tím, že konají práci dům od domu. Takoví muži, kteří sedí u krbu – jsou-li pokorní, rozvážní a zbožní – mohou pro uspokojení skutečných potřeb rodin udělat více než duchovní.“¹³ Pro každého, kdo se věnuje této důležité práci, se krb stává přirozeným místem pro sdílení evangelia a ponaučení o rodině, víře a misijní činnosti. „Předkládání pravdy v lásce a prostotě dům od domu je v souladu s pokyny, které Kristus dal svým učedníkům, když je vyslal na jejich první misijní cestu. Písněmi chvály, pokornými a upřímnými modlitbami bude osloveno mnoho lidí. Božský Dělník bude přítomen, aby do srdcí poslal přesvědčení. ‚Já s vámi jsem po všechny dny,‘ je Jeho slib. S ujištěním o trvalé přítomnosti takového pomocníka můžeme pracovat s vírou, nadějí a odvahou.“¹⁴ Takže chcete být Bohem použiti jako pokorný nástroj k vedení druhých k úpatí kříže?

„Jedním z nejúčinnějších

**„Nyní, teď, právě teď je náš
nejpříznivější čas k práci.
Individuální návštěvy mají velkou
hodnotu. V lásce k Ježíši Kristu
a v lásce k lidským duším má
být pravda přinesena do každé
rodiny, má se o ní mluvit u
každého krbu...**

způsobů, jak lze světlo sdělovat, je osobní úsilí. V domácím kruhu, u krbu svého souseda, u lůžka nemocného, v tichosti můžete číst Písmo a pronášet slovo o Ježíši a pravdě. Tak můžete zasít drahocenné semeno, které vzejde a přinese ovoce.“¹⁵

Boží výzva

Jak jsme dnes učili, je třeba vykonat důležitou práci „u krbu“, ať už našeho vlastního, nebo u někoho jiného. Jako církev musíme pochopit, že duchovní práce se neomezují pouze na církev – neúčinnější je v každodenních, soukromých chvílích. Krb je v tomto chápání hlavním místem pro budování vztahů a zasazování semínek víry a pravdy mimo strnulost formálního prostředí. Drahá rodino Reformního Hnutí, požádejme Pána, aby otevřel naši mysl a srdce k přijetí tohoto poselství a odnesl si domů následující výzvu, kterou má pro vás i pro mě, když toto téma uzavíráme:

„Pán prozkoumá, jak jsme využili hřivny, které nám svěřil. Zaplatil mzdu Svou vlastní krví, Svým

vlastním sebezapřením, obětí a utrpením, aby zajistil ochotnou službu každé duše jako spolupracovníka s Bohem. Kdyby jen všichni moudře cítili svou zodpovědnost vůči Bohu za používání darů ve svěřených hřivnách, jaký příjem by to Bohu přineslo skrze Ježíše Krista! I ta jedna hřivna se může a bude používáním rozmnožovat. I ten domnělý nejmenší dar, ta nejpokornější služba, může dosáhnout myslí a ovlivnit srdce, kterých se ti, kdo vlastní větší hřivny, dotknout nemohou.

„Nyní, teď, právě teď je náš nejpriznivější čas k práci. Individuální návštěvy mají velkou hodnotu. V lásce k Ježíši Kristu a v lásce k lidským duším má být pravda přinesena do každé rodiny, má se o ní mluvit u každého krbu, ke kterému máte možnost najít přístup. ... Mějte na paměti, že Duch Svatý je pracovník. Lidský činitel pracující pro Boha není sám. ...

„Práce ve vytrvalosti, něžnosti, soucitu, modlitbě a lásce udělá více než kázání. Pán Ježíš, když dal svůj život za záchranu světa z prokletí hříchu, zamýšlel větší věci, než

jaké jsme dosud viděli. Duch Svatý čeká na kanály, skrze které může působit. ... Satan nebude vždy triumfovat. Duch Boží bude vylit na církev, jakmile budou nádoby připraveny ho přijmout.“¹⁶

Kéž nám Pán bohatě žehná a pomáhá nám konat tuto práci u krbu, Amen!

Odkazy:

1 *The Faith I Live By*, p. 255. [Zvýraznění přidáno.]

2 *Child Guidance*, p. 202.

3 *Patriarchs and Prophets*, p. 127.

[Zvýraznění přidáno.]

4 *The Review and Herald*, April 21, 1891.

5 *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 429.

6 *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 430.

7 *The Review and Herald*, July 10, 1888.

[Zvýraznění přidáno.]

8 *Evangelism*, p. 436.

9 *Gospel Workers*, p. 212. [Zvýraznění přidáno.]

10 *Testimonies for the Church*, vol. 1, p. 432.

11 *Manuscript Releases*, vol. 7, p. 37.

12 *The Review and Herald*, April 15, 1884.

13 *Welfare Ministry*, p. 109. [Zvýraznění přidáno.]

14 *Christian Service*, p. 114.

15 *Christian Service*, p. 118.

16 *That I May Know Him*, p. 330.

NEDĚLE 7. PROSINCE 2025

„DEJTE VY JIM JÍSTI“

OD OZIELA FERNANDEZE –
BRAZÍLIE

VÝZVA KE SLUŽBĚ A
KŘESŤANSKÉMU SOUCITU

Ježíšova věta „Dejte vy jim jísti“ hluboce rezonuje jako výzva k péči a odpovědnosti vůči druhým. Nachází se v Matoušovi 14:16 a je zasazena do známého příběhu o prvním rozmnožení chlebů a ryb. Kromě vyprávění o jednom z nejznámějších zázraků v Bibli však tato pasáž obsahuje také základní ponaučení o soucitu, štědrosti a Křesťanské službě, což vše vyzývá dnešní církve k praktickým činům ve světě, který čelí velkým výzvám, jako je hlad.

Hlad právě teď

Dnes je hlad ničivým globálním problémem. „Podle zpráv Organizace spojených národů bude jen v roce 2023, podle SOFI 2024, trpět hladem na celém světě přibližně 733 milionů lidí.“¹ Je to, jako by každý jedenáctý člověk na světě hladověl, a toto číslo roste v důsledku faktorů, jako je sociální nerovnost, ekonomické krize a ozbrojené konflikty. Tato realita ostře kontrastuje s množstvím potravin produkovaných na celém světě, což ukazuje, že problémem není nedostatek zdrojů, ale špatné rozdělení a nedostatek opatření.

Když Ježíš řekl: „Dejte vy jim jísti,“ vyzval své učedníky, aby čelili situaci, která se zdála nemožná – stejně jako se dnes může zdát výzva nasycit miliony hladových lidí. Avšak stejně jako tehdy Kristovo poselství poukazuje na společnou odpovědnost

Jeho následovníků za uspokojení fyzických a duchovních potřeb těch, kteří trpí.

Biblický kontext

Zázrak rozmnožení chlebů se stal krátce po zprávě o smrti Jana Křtitele. Možná proto, že učedníci byli Janovou smrtí vyčerpaní a zarmoucení, se Ježíš s nimi uchýlil na pusté místo, aby se osvěžili. „To uslyšev Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo pusté soukromí“ (Matouš 14:13). Kristovo pozvání k odpočinku je vyjádřením Jeho pastorační péče o Jeho učedníky. Vytoužený odpočinek však byl brzy přerušen, protože zástupy zjistily, kam odešel, a následovaly Ho pěšky. „Vidouce je zástupové, že jdou pryč, poznali jej mnozí. I zběhli se tam ze všech měst pěšky, a předešli je, a shromáždili se k němu“ (Marek 6:33).

„Blížily se Velikonoce a z daleka i z blízka se shromažďovaly davy poutníků cestou do Jeruzaléma, aby viděli Ježíše. Jejich počet se rozrůstal, až se shromáždilo pět tisíc mužů kromě žen a dětí. Než Kristus dorazil na břeh, čekal na něj zástup.“²

Soucit s davem

Milující Spasitel nikdy neváhá uspokojit naše potřeby. Slituje se nad davem, vítá ho a uzdravuje jeho nemocné. „A vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý. I slitovalo mu se jich, a uzdravoval nemocné

jejich“ (Matouš 14:14).

V Novém zákoně „mít slitování“ vyjadřuje nejvyšší stupeň soucitu s těmi, kteří trpí, obvykle ve vztahu k činům Ježíše Krista. (Viz také Matouš 15:32; 20:34; Marek 1:41; Lukáš 7:13.)

Ježíš nikdy nikoho nepropustí, aniž by se postaral o všechny jeho potřeby. Ačkoli byl přerušen ve svém odpočinku, když opustil své útočiště, udělal pro ně tři věci:

1. Učil zástupy o Božím království, a tak uspokojoval potřeby jejich mysli.
2. Uzdravoval nemocné, a tak uspokojoval jejich fyzické potřeby.
3. Nakrmil celý zástup chlebem jako symbolem chleba z nebe (Jan 6:22–40).

Takto Ježíš uspokojoval jejich duševní, fyzické i duchovní potřeby.

Starost učedníků

Byl to rušný den plný aktivit. Ježíš učil a uzdravoval nemocné v davu, ale učedníci si teď dělali starosti, jak nakrmit zástup. Když si uvědomili, kde jsou, přistoupili k Ježíši, vyjádřili mu své obavy a navrhli mu, aby poslal lidi hledat jídlo v okolních vesnicích.

„A když se již prodlilo, přistoupivše k němu učedníci jeho, řekli: Pustěť jest toto místo, a již se prodlilo. Propuštěj je, ať jdouce do okolních vesnic a městeček, nakoupí sobě chleba; nebo nemají, co by jedli“ (Marek 6:35, 36). Učedníci nechápali,

jak by mohli zástupu poskytnout jídlo; bylo to nad jejich rozpočet a pro ně nezbyvalo jiné řešení, než zástup jednoduše propustit. Všechno bylo nepříznivé; místo bylo odlehlé, hodina byla pozdní, zástup byl velký a oni neměli dostatek peněz. S vidinou nedostatku učedníci zdůrazňovali, co neměli.

Kristův příkaz

Ježíš pozorně naslouchal návrhu učedníků a řekl jim: „Není jim potřebí odcházeti, dejte vy jim jísti.“ (Matouš 14:16) Kristův příkaz byl nečekaný a znepokojivý, takže učedníci čelili třem výzvám:

1. Zástup byl velký – 5 000 mužů, nepočítaje ženy a děti.
 2. Byli v poušti daleko od města a neměli kde koupit jídlo.
 3. Neměli dost peněz
- Učedníci se evidentně ocitli ve slepé uličce – s logistickými problémy, nedostatkem zdrojů a hladovým davem.

Přesto souhlasili, že dají do Kristových rukou těch pár soust, které měli, protože řekl: „Přinestež mi je sem“ (Matouš 14:18). To málo se zázračně rozmnožilo a všichni byli nasyceni. Zázrak nás učí, že i s omezenými zdroji může Bůh vykonat velké věci skrze lidi, kteří jsou ochotni sloužit.

Když Ježíš přikázal učedníkům, aby nasýtili lidi, odkazoval na zásadu odpovědnosti církve pečovat o zranitelné, o kterých mluvil skrze

proroka Izajáše. Kristus skrze proroka přikázal: „Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu.“ „Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl“ (Izajáš 58:7).

Pán nám jasně přikázal: „Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření“ (Marek 16:15). „Jak často však naše srdce klesá a víra nám selhává, když vidíme, jak velká je potřeba a jak malé máme prostředky. Jako Ondřej, když se dívá na pět ječných chlebů a dvě rybky, voláme: ‚Ale coť jest to mezi tak mnohé?‘ Často váháme, nechceme dát vše, co máme, bojíme se utratit a být utraceni za druhé. Ale Ježíš nám přikázal: ‚Dejte vy jim jísti.‘ Jeho příkaz je zaslíbení; a za ním je tataž moc, která sytila zástupy u moře.“³

Vyzývání církve

Fráze „Dejte vy jim jísti“ jde nad rámec pouhého poskytování fyzického jídla. Je to výzva pro církev jako tělo Kristovo, aby uspokojovala duchovní, emocionální a materiální potřeby lidí. Ježíš nedovolil učedníkům, aby se vyhnuli své odpovědnosti starat se o zástupy, a tato zásada by se měla vést i námi v církvi dnes.

„Ve Spasitelově zázraku nasycení pěti tisíců je znázorněno působení Boží moci při vytváření úrody. Ježíš odhaluje závoj ze světa přírody a zjevuje tvůrčí energii, která je neustále vyvíjena k našemu dobru. Rozmnožováním semene

zasetého do země Ten, který rozmnožil chleby, koná každý den zázrak. Zázrakem neustále sytí miliony lidí z pozemských žní. Lidé jsou vyzýváni, aby s Ním spolupracovali při péči o obilí a přípravě chleba, a proto ztrácejí ze zřetele Božské působení. Působení Jeho moci je připisováno přirozeným příčinám nebo lidskému vlivu a Jeho dary jsou příliš často zneužívány k sobeckým účelům a stávaly se kletbou místo požehnaním. Bůh se snaží toto všechno změnit. Přeje si, aby se naše otupělé smysly probudily k rozeznání Jeho milosrdné laskavosti, aby Jeho dary mohly být pro nás požehnaním, které zamýšlel.

„Je to slovo Boží, dar Jeho života, který dává život semeni; a my, když jíme zrno, se stáváme účastníky tohoto života. Bůh si přeje, abychom to rozpoznali; přeje si, abychom i při přijímání našeho denního chleba rozpoznali Jeho působení a byli s Ním uvedeni do užšího společenství.

„Podle Božích zákonů v přírodě následek s neměnnou jistotou následuje příčinu. Sklizeň svědčí o setí. Zde se netoleruje žádné předstírání. Lidé mohou klamat své bližní a mohou dostávat chválu a odměnu za službu, kterou neprokázali. Ale v přírodě nemůže existovat žádný podvod.“⁴

„Při žnících se semeno rozmnoží. Jediné pšeničné zrno, zmnožené opakovaným setím, by

pokrylo celou zemi zlatými snopy. Tak rozsáhlý může být vliv jediného života, dokonce i jediného činu.“⁵

Dále v komentáři k zázraku rozmnožení chlebě a ryb čteme v Duchu proroctví: „V Kristově činu, kdy zajistil časné potřeby hladového zástupu, je obsaženo hluboké duchovní ponaučení pro všechny Jeho pracovníky. Kristus přijal od Otce; předal učedníkům; oni předali zástupům; a lidé jeden druhému. Všichni, kdo jsou sjednoceni s Kristem, tedy od Něho přijmou chléb života, nebeský pokrm, a budou ho předávat ostatním.“⁶

Hlad, o kterém Ježíš mluví, lze chápat širším způsobem. Mnoho lidí kolem nás hladoví po spravedlnosti, pokoji, lásce a naději. Církev má poslání být zdrojem duchovní a emocionální výživy pro svět v krizi. Apoštol Jakub tuto pravdu posiluje zdůrazněním důležitosti víry doprovázené konkrétními skutky: „kdyby bratr neb sestra neoděni byli, a opuštění z strany živnosti vezdejší, řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji, shřejte se, a najezte se, a však nedali byste jim potřeby tělesné, což to platí?“ (Jakub 2:15, 16). Podobně se Jan ve svém prvním listu ptá: „Kdo by pak měl statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavřel by střeva svá před ním, kterak láska Boží zůstává v něm?“ (1. Janův 3:17).

Dnešní svět je plný „hladových davů“ hledajících smysl,

sounáležitost a naději. Církev je povolána být štědrým společenstvím, připraveným sdílet chléb života a přinášet proměňující poselství Krista.

Naše role v množení

Je snadné se cítit ohromeni rozsahem globálních problémů, jako je hlad. Jak můžeme s našimi omezenými zdroji něco změnit tváří v tvář tak obrovskému problému? Příběh o rozmnožení chlebě nám připomíná, že v Kristových rukou se i to málo, co máme, může rozmnožit, aby sloužilo mnohým.

„Požehnání, časná i duchovní, budou doprovázet ty, kteří se věnují potřebným tím, co přijímají od Mistra. Ježíš vykonal zázrak, aby nasýtil pět tisíc lidí, unavený a hladový dav. Vybral si příjemné místo, kde mohl lidi ubytovat, a přikázal jim, aby se posadili. Pak vzal pět chlebě a dvě malé rybičky. Není pochyb o tom, že se mnohokrát mluvilo o tom, že z těchto skromných zásob není možné nasýtit pět tisíc hladových mužů, kromě žen a dětí. Ježíš však poděkoval a dal jídlo do rukou učedníků, aby ho rozdělili. Dávali zástupům a jídlo jim v rukou přibývalo. A když se zástup nasýtil, učedníci se posadili a jedli s Kristem z nebeského pokladu. Toto je drahocenné ponaučení pro každého Kristova následovníka.“⁷

Bůh doufá, že stejně jako Ježíšovy učedníky

v minulosti, i nás použije jako prostředek k sdělování svých požehnání. „Učedníci byli komunikačním kanálem mezi Kristem a lidmi. To by mělo být pro Jeho učedníky velkým povzbuzením i dnes. Kristus je velkým centrem, zdrojem veškeré síly. Jeho učedníci mají od Něho přijímat své zásoby. Ti nejméně inteligentnější, ti nejduchovněji smýšlející mohou dávat pouze tak, jak přijímají. Sami ze sebe nemohou poskytnout nic pro potřeby duše. Můžeme dávat pouze to, co přijímáme od Krista; a můžeme přijímat pouze tak, jak dáváme ostatním. Když neustále dáváme, stále přijímáme; a čím více dáváme, tím více dostaneme. Tak můžeme neustále věřit, důvěřovat, přijímat a dávat.“⁸

Křesťanské instituce, misionáři a dobrovolníci po celém světě již žijí tuto realitu tím, že věnují své životy uspokojování potřeb těch nejzranitelnějších. Od potravinových programů pro hladovějící až po projekty nabízející vzdělávání, zdravotní péči a základní péči, tyto iniciativy odrážejí Kristovu lásku v akci. Co se v našich očích zdá malé, může být začátkem velkého díla v Božích rukou. Nemusíme čekat, až budeme mít hojnost; to, co máme dnes, může být nástrojem v Kristových rukou k dosažení nemožného.

Výzva k akci

Kristova prosba adresovaná jeho učedníkům rezonuje i

dnes. Zve nás, abychom se stali součástí jeho vykupitelského díla ve světě, zejména v globálním kontextu tolik potřebného. Hlad, ať už fyzický nebo duchovní, stále sužuje miliardy lidí a Křesťané jsou povoláni být Boží odpovědí na tyto potřeby.

Tato výzva k akci může začít malými gesty: slovem povzbuzení, darem těm, kteří to potřebují, nebo dokonce zřízením centra sociální pomoci v našich církvích, které se bude snažit uspokojovat fyzické i duchovní potřeby našich komunit. Nemůžeme ignorovat naléhavost světového hladu, ale jako Kristovi učedníci jsme vyzýváni jednat se soucitem a štědrostí.

„Ježíš se nesnažil přilákat lidi k sobě uspokojováním jejich touhy po luxusu. Pro ten velký dav, unavený a hladový po dlouhém, vzrušujícím dni, bylo prosté jídlo ujištěním jak o Jeho moci, tak o Jeho něžné péči o ně v běžných životních potřebách. Spasitel svým následovníkům neslubil luxus světa; jejich úděl může být omezen chudobou; ale Jeho slovo je zárukou, že jejich potřeby budou uspokojeny, a On slíbil to, co je lepší než pozemské dobro – trvalou útěchu Jeho vlastní přítomnosti.

„Poté, co se zástup nasytil, zbylo hojnost jídla. Ježíš přikázal svým učedníkům: ‚Zberťte ty droby, kteříž zůstali, ať nezhytnou.‘ Jan 6:12. Tato slova znamenala víc než jen dávat jídlo do

košů. Poučení bylo dvojí. Ničím se nesmí plýtvat. Nesmíme propustit žádný časný prospěch. Nesmíme zanedbávat nic, co by mohlo prospět lidské bytosti. Ať se shromáždí vše, co uleví potřebám hladovějících na zemi. Se stejnou pečlivostí si máme vážit chleba z nebe, abychom uspokojili potřeby duše. Každým Božím slovem máme žít. Nic, co Bůh promluvil, se nesmí ztratit. Ani jedno slovo, které se týká naší věčné spásy, nesmíme zanedbávat. Ani jedno slovo nemá bezcenně padnout na zem.“⁹

„Učedníci přinesli Ježíšovi všechno, co měli; ale on je nepozval k jídlu. Přikázal jim, aby obsluhovali lid. Jídlo se v Jeho rukou množilo a ruce učedníků, natahující se ke Kristu, nebyly nikdy prázdné. Malá zásoba stačila pro všechny. Když se zástup nasytil, učedníci jedli s Ježíšem vzácné jídlo z nebe.

„Když vidíme nouzi chudých, nevědomých, sužovaných, jak často naše srdce klesají. Ptáme se: ‚K čemu jsou naše slabé síly a omezené zdroje k uspokojení této hrozné potřeby? Neměli bychom čekat na někoho s většími schopnostmi, kdo tuto práci povede, nebo na nějakou organizaci, která se jí ujme?‘ Kristus říká: ‚Dejte vy jim jísti.‘ Využijte prostředky, čas, schopnosti, které máte. Přineste Ježíši své ječné chleby.

„I když vaše zdroje nemusí stačit k nasycení tisíců, mohou postačit k nasycení jednoho. V rukou

Kristových mohou nasycit mnoho. Stejně jako učedníci dejte, co máte. Kristus dar rozmnoží. Odmění upřímnou a prostou důvěru v Něho. To, co se zdálo být jen skromnou zásobou, se ukáže jako bohatá hostina.“¹⁰

Závěr

„Dejte vy jim jísti“ není jen nabádání k charitě, ale výzva k zodpovědnosti. Ježíš ukázal, že k tomu, abychom něco změnili, nepotřebujeme mít mnoho; stačí, když mu do rukou dáme to, co máme. Stejně jako se rozmnožily chleby a ryby, Kristus může rozmnožit i naše úsilí a zdroje, abychom duchovně i fyzicky nasytili hladové davy kolem nás.

Ve světě, kde miliony lidí trpí hladem, musí církve i nadále reagovat na tuto výzvu se soucitem, jako odraz Kristovy lásky ve společnosti, která tolik potřebuje péči a naději.

Odkazy:

- 1 <https://www.wfp.org/publications/state-food-security-and-nutrition-world-sofi-report>
- 2 *The Desire of Ages*, p. 364.
- 3 *The Desire of Ages*, p. 369.
- 4 *Education*, pp. 107, 108.
- 5 *Education*, p. 109. [Zvýraznění přidáno.]
- 6 *The Desire of Ages*, p. 369.
- 7 *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 263. [Zvýraznění přidáno.]
- 8 *The Desire of Ages*, p. 370.
- 9 *The Ministry of Healing*, pp. 47, 48.
- 10 *The Ministry of Healing*, pp. 49, 50.

NA CESTÁCH A ULICÍCH

OD DANIELA BALBACHA – USA

Ježíš uvádí zajímavé podobenství: „Clověk nějaký učinil večeri velikou, a pozval mnohých. I poslal služebníka svého v hodinu večere, aby řekl pozvaným: Podte, nebo již připraveno jest všecko. I počali se všickni jednomyslně vymlouvati. První řekl jemu: Ves jsem koupil, i musím vyjítí a shlédnouti ji; prosím tebe, vymluv mne. A druhý řekl: Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne. A jiný dí: Zenu jsem pojal, a protož nemohu přijítí. I navrátiv se ten služebník, zvěstoval ty věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl služebníku svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem. I řekl služebník: Pane, stalo se, jakž jsi

rozkázal, a ještě místo jest. Tedy řekl pán služebníku: Vyjdiž na cesty a [mezi] ploty, a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj“ (Lukáš 14:16–23).

Kdo jsou první dvě skupiny pozvané na tuto večeri a co to znamená?

„Velkou večeri Kristus představuje požehnání nabízená skrze evangelium. Zaopatřením není nic menšího než sám Kristus. On je chléb, který sestupuje z nebe; a z Něho plynou proudy spásy. Pánovi poslové ohlašovali Židům příchod Spasitele; poukazovali na Krista jako na ‚Beránka Božího, který snímá hřích světa‘. (Jan 1:29.) Na hostině, kterou připravil, jim Bůh nabídl největší dar, jaký jim může nebe dát... ‚Bude-li kdo jísti ten chléb,‘ řekl Kristus, ‚živ bude na věky.‘ (Jan 6:51.)“¹

Z výše uvedeného citátu

chápeme dva krásné body:

Pozvání bylo nejprve adresováno Židům, kteří by dnes představovali Křesťany jako Boží vyvolený lid. „A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové“ (Galatským 3:29).

Jako Boží služebníci a poslové světu máme výsadu pozvat svět k přijetí daru chleba života, kterým je sám Kristus. „Ježíš pak řekl jim: Jáť jsem ten chléb života“ (Jan 6:35).

Židovský národ odmítl pozvání kvůli svému duchovnímu stavu – myslel si: „Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji“ (Zjevení 3:17). Pozvání bylo poté předáno druhé třídě lidí. Pán pak v Lukášovi 14:21 říká služebníkov: „Vyjdi rychle na rynky a na ulice města, a chudé, i

zdůraznil naše úsilí – nebo spíše jeho nedostatek – v oslovování lidí mimo naši víru. Na začátku jedné hodiny jsem studenty požádal, aby se rozhlédli a zjistili, kolik v místnosti bylo nových věřících mimo církve, kteří byli přijati v posledních pěti letech. V této velké skupině jen jeden nebo dva nedávno přišli k víře ze „světa“. To vyvolává pro každého z nás zásadní otázku: Jako služebníci Kristovi aktivně oslovujeme a zveme ostatní na velkou hostinu, kde je sám Ježíš chlebem života?

Možná si říkáme: „Jak mám tuto práci dělat? A konkrétně, koho mám oslovit?“ Můžeme si být nejistí, zda oslovíme lidi z různého prostředí – ať už jsou vysoce vzdělaní, bohatí nebo zastávají přesvědčení, která se liší od tradičního Křesťanského učení. Někteří se mohou cítit od náboženských komunit vzdáleni kvůli osobním rozhodnutím, hříšnému životnímu stylu nebo kulturním perspektivám. Často panuje pochybnost, zda by se takoví jedinci zajímali o duchovní záležitosti nebo zda by byli otevřeni k zapojení se do církve.

Mnozí z nás by se mohli domnívat, že by pravděpodobně ani nebylo správné nebo vhodné brát takové jedince do církve. Tyto pochybnosti mohou vyvstat při zvažování evangelizační činnosti. Abychom tyto pochybnosti zmírnili, je cenné zamyslet se nad tím, co Inspirace říká o první skupině, která

byla pozvána na hostinu evangelia – o těch na „cestách“.

Cesty

„Pozvánka na hostinu byla nejprve dána Židovskému lidu, lidu, který byl povolán, aby stál jako učitelé a vůdci mezi lidmi. ... Když je evangelium vysláno pohanům, existuje stejný plán práce. Poselství má být nejprve předáno ‚na cestách‘ – mužům, kteří se aktivně podílejí na světové práci, učitelům a vůdcům lidu.

„Ať si to Pánovi poslové pamatují. Pro pastýře stáda, Božsky ustanovené učitele, by to mělo být slovo, kterému je třeba věnovat pozornost. Ti, kdo patří do vyšších společenských vrstev, mají být vyhledáváni s něžnou láskou a bratrskou úctou. Muži v obchodním životě, ve vysokých pozicích důvěry, muži s velkými vynalézavými schopnostmi a vědeckým vhladem, geniální muži, učitelé evangelia, jejichž mysl nebyla volána ke zvláštním pravdám pro tuto dobu – ti by měli být první, kdo uslyší toto volání. Jim musí být toto pozvání předáno.

„Pro bohaté je třeba vykonat dílo. Bohatý člověk potřebuje vaši práci v lásce a bázni Boží. Příliš často důvěřuje svému bohatství a necítí nebezpečí. Oči jeho mysli potřebují být přitahovány k věcem trvalé hodnoty...

„Ti, kteří stojí ve světě vysoko díky svému

chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem.“ To není ani tak řečeno v doslovném smyslu, jako spíše ve smyslu duchovním. Pokud jsou ti, kdo dnes zastupují Boží lid, duchovně bohatí, pak ti, kdo jsou v ulicích a uličkách, musí být ti, kdo jsou duchovně chudí, chromí a slepí.

„Služebník, který přivedl chudé a slepé, oznámil svému pánovi: ‚Stalo se, jakž jsi rozkázal, a ještě místo jest.‘ Pán pak řekl služebníkovi: ‚Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj.‘ Kristus zde poukázal na dílo evangelia mimo hranice judaismu, na cestách a ulicích světa.“²

A co poslední dvě skupiny zmíněné v podobenství, označované jako cesty a mezi ploty (nebo vedlejší cesty)? Tyto skupiny jsou Inspirací označovány jako lidé světa, ti mimo naši víru.

Během nedávných misionářských školení v několika církvích jsem

vzdělání, bohatství nebo povolání, jsou zřídka oslovováni osobně, pokud jde o zájmy duše. Mnoho Křesťanských pracovníků váhá s oslovením těchto tříd. Ale to by nemělo být.“³

Drahý přítel mého otce patřil do této třídy. Bohužel, v době otcovy smrti jsem byl stále „ze světa“. Přesto poté, co jsem přijal víru a stal se biblickým pracovníkem, cítil jsem nutkání oslovit otcova přítele. Je to přátelský člověk, takže jsem ho navštěvoval doma a šli jsme na večeri. Jak naše přátelství pokračovalo, hledal jsem u Pána způsob, jak se s ním podělit o evangelium, protože byl agnostik. Když jsem ho navštívil doma, ukázal mi svůj hrnčířský kruh a pec, protože rád vyráběl keramiku jako koníček. Několikrát se mě zeptal, jestli bych s ním nechtěl vyrábět keramiku, ale vždy jsem odmítl, protože mě to nezajímalo. Mezitím, jak jsme se dále navštěvovali, modlil jsem se, abych našel způsob, jak se s ním podělit o evangelium. Pak jsem se jednoho dne, když jsem se modlil, pocítil inspiraci, abych přijal jeho nabídku a společně vyráběli keramiku – uvědomil jsem si, že by to mohla být první příležitost k šíření evangelia.

Když jsem tomuto pánovi řekl, že bych se rád naučil vyrábět keramiku, měl velkou radost. Hned poprvé jsme spolu měli skvělý zážitek – a věřte nebo ne, mohl jsem se

s ním podělit o některé duchovní aplikace toho, jak je Kristus hrnčíř a my jsme hlína. Po tomto společném čase jsem mohl sem tam zasít pár semínek evangelia – a naše přátelství se prohloubilo. Opravdu jsem začal lépe chápat Kristovu metodu získávání duší:

„Pouze Kristova metoda přinese skutečný úspěch v oslovení lidí. Spasitel se stýkal s lidmi jako ten, kdo si přál jejich dobro. Projevoval s nimi svůj soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: „Následujte mě.““⁴ To zahrnuje prohloubení vztahů a získání něčí důvěry. Když si pak s někým vybudujeme bližší přátelství, můžeme lépe sdílet evangelium. Dnes, po 10 letech, jsme s tímto pánem stále blízkými přáteli – a já nadále zasévám semínka pravdy s důvěrou, že jednoho dne bude v království nebeském.

Inspirace nám říká, že Kristus vynaložil mnoho úsilí na tuto specifickou skupinu lidí – a také nám ukazuje, jak je oslovil. Ježíš „hledal známost s bohatým a vzdělaným Farizejem, Židovským šlechticem a Římským vládcem. Přijímal jejich pozvání, účastnil se jejich hostin, seznamoval se s jejich zájmy a povoláním, aby získal přístup k jejich srdcím a zjevil jim nepomíjivé bohatství.“⁵

Je nám také řečeno, abychom oslovili ty, kteří jsou na „ulicích“ nebo „mezi ploty“. Bible, která

mluví od doby Mojžíše, zmiňuje: „Přijde ... host a sirotek i vdova, kteříž jsou v branách tvých, i budou jísti a nasytí se“ (Deuteronomium 14:29). Inspirace nám říká: „Nemáme myslet jen na velké a nadané muže, a zanedbávat chudší vrstvy. Kristus dává svým poslům pokyn, aby šli také k těm, kteří jsou na ulicích a mezi ploty, k chudým a ponížným na zemi. Na dvorech a uličkách velkých měst, na opuštěných uličkách venkova, jsou rodiny a jednotlivci – možná cizinci v cizí zemi – kteří nemají církevní vztahy a kteří ve své osamělosti cítí, že na ně Bůh zapomněl.“⁶

Odhození našich předsudků

Jako teenager jsem trávil každý den asi pět hodin agitací, abych si pomohl zaplatit školné na internátní škole. Náš instruktor nás naučil mnoho dobrých zásad, které se nacházejí v podobnosti o velké večeri. Jednou z nich je, že bychom měli agitovat ve všech třídách čtvrtí, nejen v těch, kde bychom pravděpodobně dosáhli největších prodejů. Jeden den bychom šli do bohatých, další den ke střední třídě a další den do chudých čtvrtí.

Jednoho dne, když jsem dělal kampaň v chudé čtvrti, jsem měl poučný zážitek. Když jsem se blížil ke vchodovým dveřím, všiml jsem si věcí, které prozrazovaly

Proč bych měl plýtvat svým i jejich časem sdílením něčeho, o co by je nezajímalo? Ale Bible nám nikde neříká, abychom měli takové předsudky o duších. Jednoduše nám říká, abychom hledali a zachraňovali ztracené (Lukáš 19:10)

drsné charaktery žijící v tomto domě. Protože jsem vyrůstal ve větší části Los Angeles v Kalifornii, dokázal jsem rozpoznat zrádný pach – a skutečně to byla pravda – když se dveře otevřely, uviděl jsem v obývacím pokoji skupinu mužů, jak pijí alkohol a kouří marihuanu. Také jsem podle barev a typu oblečení poznal, že se pravděpodobně jedná o členy gangu. Když jsem začal s kampaní, moje první myšlenka byla, že mi řeknou: „Nemám zájem!“ a dveře mi prásknou před nosem.

Ale tak to nebylo... Podařilo se mi prolistovat všechny čtyři nebo pět knih, které jsem měl v ruce, zatímco muž trpělivě naslouchal. Když jsem skončil, řekl: „Jen chvíli,“ a vrátil se s dvaceti dolarovou bankovkou se slovy: „Vezmu si tuhle,“ ukázal na duchovní knihu. Když jsem mu šel dát drobné (protože v té době stály knihy jen 10 dolarů), řekl: „Nech si drobné, pokračuj v tom, co děláš, a

Bůh ti žehnej!“

Když jsem odcházel z toho domu, přemýšlel jsem o velmi cenné lekci, kterou jsem se naučil. Když jsem se k domu poprvé přiblížil, měl jsem určité předsudky. Zvláště poté, co se dveře otevřely, jsem si pomyslel: „Proč jsem na ty dveře klepal? Tito lidé očividně dělají věci, které jsou v rozporu s Bohem a Jeho slovem, tak proč bych měl plýtvat svým i jejich časem sdílením něčeho, o co by je nezajímalo?“ Ale Bible nám nikde neříká, abychom měli takové předsudky o duších. Jednoduše nám říká, abychom hledali a zachraňovali ztracené (Lukáš 19:10). Protože jsme se učili důležité věci o knižní evangelizaci, jako je elegantní oblékání, důkladná znalost našeho evangelijního bádání a udržování dobrého očního kontaktu, myslím, že to na muže zapůsobilo. Možná si pomyslel: „Takhle bych měl žít svůj život,“ nebo možná: „Dovolte mi, abych tohoto mladého

muže podpořil, protože je na správné cestě.“ Také věřím, že kniha mu zasela semínko – a že se sám chtěl vydat na správnou cestu.

„Bůh dal zvláštní příkaz, abychom dbali na cizince, vyvrheli a ubohé duše, které jsou slabé v morální síle. Mnozí, kteří se zdají být k náboženským věcem zcela lhostejní, v srdci touží po odpočinku a pokoji. I když možná klesli do samých hlubin hříchu, existuje možnost jejich spásy. ...

„Rekněte ubohým zoufalým, kteří sešli z cesty, že nemusí zoufat. Ačkoli selhali a nebudovali si správný charakter, Bůh má radost je obnovit, dokonce radost ze své spásy. S potěšením bere zdánlivě beznadějně materiály, ty, skrze které Satan působil, a činí je subjekty své milosti. Raduje se, že je vysvobozuje od hněvu, který má dopadnout na neposlušné. Rekněte jim, že pro každou duši existuje uzdravení a očistění. U Pánova stolu

je pro ně místo. Čeká, aby je přivítal.“⁷ Jaké krásné povzbuzení, když se ujímáme tohoto díla! Bůh chce použít tebe i mě k šíření Jeho evangelia, aby mohl obnovit k Svému obrazu lidi, jako je muž z výše uvedeného příběhu, a čeká, až jim dá místo u Svého stolu, když reagují na Jeho pozvání.

Další v „ulicích“ nebo „mezi ploty“

Další zvláštní příběh o drahé duši „mezi ploty“ se objevil později, když jsem vedl kolportérský program ve státě Washington. V programu byla mladá sestra jménem Daisy (mám svolení použít její křestní jméno). Byla velmi nadšená, že si může vyzkoušet a naučit se evangelizovat, protože to bylo poprvé. Měla touhu oslovovat duše – a protože si evangelisté mohou ponechat část svého výděлку, těšila se také na to, že si vydělá nějaké peníze na studium misionářské školy.

Jednoho dne, když jsme všichni venku a agitovali, jsem s překvapením uviděl Daisy nesmírně nadšenou, ba dokonce vytrženou. (Obvykle byla spíše tichá a klidná.) Ukázalo se, že měla skvělý zážitek s paní, která si právě koupila pár knih, a to tak, že jí dala papírový sáček na svačinu plný peněz, aby si je mohla zaplatit. Celkem v sáčku bylo přibližně 350 dolarů v bankovkách různých nominálních hodnot. Ostatní agitátoři se Daisy s úžasem ptali na tuto paní.

Je bohatá?

„Ne,“ odpověděla Daisy. „Je to pravý opak a nežije v nejlepších podmínkách.“ V tu chvíli jsem pocítil vnuknutí navštívit tu ženu, poděkovat jí za štědrý dar na pomoc Daisy a zeptat se, jestli bych nemohl získat její kontaktní informace, aby se s ní místní pastor mohl dále spojit. Zatímco mi Daisy sdělovala, kde se dům nachází, zaparkoval jsem naproti přes ulici u zchátralého domu a šel ke dveřím. Na verandě stála bosá, neupravená mladá dívka, asi dvanáctiletá, a prohlížela si některé z knih, které Daisy právě prodala své matce.

Když jsem dívku žádal, aby promluvila se svou matkou, dveře byly otevřené, přišla ke dveřím žena pochybné pověsti a povolání a ptala se, kdo jsem. Když jsem jí děkoval za štědrý dar naší sestře Daisy, dovedete si představit myšlenky, které se mi honily hlavou. Proč by zrovna tato žena – ze všech lidí – dala Daisy tak velký dar a proč by se vůbec zajímala o knihy nebo o duchovní záležitosti?

Na mé otázky jsem brzy dostal odpověď... Zeptal jsem se jí, jestli bych jí mohl nechat další knihy, protože jsme měli jiné, které nedostala, zvláště když darovala více než dost. Také jsem se zeptal, jestli bych mohl získat její kontaktní číslo, aby místní pastor mohl nabídnout modlitbu, biblická studia atd.

Odpověděla, že mi své číslo nedá na

biblická studia atd., ale že ho poskytne z jednoho důvodu: Rekla mi, že na ni naše sestra Daisy, její chování a touha následovat Boha a jít do misionářské školy, udělala takový dojem, že jako samoživitelka chce totéž pro svou dceru. Chtěla, abych její dceru přijal do programu evangelizace. Když jsem jí sdělil, že její dcera je na ni ještě trochu malá, slíbil jsem, že ji i tak zapojíme – a že si pro ni přijedu – aby se k nám připojila.

Žena mi pak řekla, abych počkal, a ona si šla do domu pro další papírový sáček plný peněz (dalších přibližně 350 dolarů). Protože jsem ten večer musel na týden odejít z programu, Daisy a ti, co tam zůstali, mi řekli, že si dívku mohli několikrát vyzvednout, aby ji vzali na různé výlety, a že semínko evangelia bylo zaseto.

Když si vzpomínám na tento příběh, vybaví se mi příběh Marie Magdalény v domě Simona. Tato žena, stejně jako Marie, byla ochotna dát vše, co měla, aby pro svou dceru získala věčné bohatství milosti Božího království. Když na naší poutní cestě potkáváme podél živých plotů další lidi, jako je tato žena a muž z předchozího příběhu, měli bychom se sami sebe ptát: „Jsem já, jsme my, jako Farizeus Šimon, plní soudu a odsouzení – nebo jsme jako Kristus?“

„Hostitel se odvrátil od těch, kteří pohrdali jeho štědrostí, a pozval skupinu lidí, kteří nebyli

Poslední poselství varování a milosrdenství má osvětlit celou zemi svou slávou. Má oslovit všechny vrstvy lidí – bohaté, chudé, vysoké i nízké. „Vyjdiž na cesty a mezi ploty,“ říká Kristus, „a přinut’ vjíti, ať se naplní dům můj“

syť, kteří nevlastnili domy a pozemky. Pozvaly, kteří byli chudí a hladoví a kteří by ocenili poskytnutou štědrost. ‚Publikáni a nevěstky,‘ řekl Kristus, ‚předcházejí vás do království Božího‘ (Matouš 21:31). Jakkoli ubozí mohou být lidé, které lidé odmítají a od kterých se odvracejí, nejsou příliš ponížení, příliš ubozí, pro pozornost a lásku Boží. Kristus touží po tom, aby k němu přicházeli lidé unavení a utlačovaní. I ti největší hříšníci jsou předmětem Jeho hluboké, upřímné lítosti a lásky.“⁸

Závěr

Drazí bratři, sestry a mladí lidé! Odpovíte na výzvu hledat a zachraňovat ztracené?

Evangelium má být dáno celému světu – „všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu“ (Zjevení 14:6). Poslední poselství varování a milosrdenství má osvětlit celou zemi svou slávou. Má oslovit všechny vrstvy lidí – bohaté, chudé, vysoké i nízké. „Vyjdiž na cesty a mezi ploty,“ říká

Kristus, „a přinut’ vjíti, ať se naplní dům můj“ (Lukáš 14:23). Jedním z nejlepších způsobů, jak naplnit toto povolání, je posílat své děti, vnoučata, synovce a neteře do kolportérských programů a misionářských škol, kde mohou být vyškoleni k tomu, aby s odvahou a láskou sdíleli evangelium. I vy můžete být požehnáni a naplnit své povolání budováním vztahů s lidmi ve vašem okolí – ať už jsou to bohatí profesionálové, sousedé, kteří se potýkají s problémy, nebo kdokoli jiný, kdo je vzdálen od víry – tím, že budete projevovat Kristovu lásku laskavými gesty, praktickou pomocí, slovy naděje nebo jednoduše nasloucháním s empatií. Sdílejte zdroje, jako je jídlo, oblečení nebo duchovní literatura, s těmi, na které společnost možná zapomněla nebo je odmítla, a zapojte i vzdělané a vlivné do promyšlených diskusí o věčných pravdách. Tím, že se setkáváme se všemi lidmi, jako to dělal Kristus, si můžeme získat

jejich důvěru a pozvat je na Velkou Večeři.

Kéž Pán použije každého z nás, skrze organizované úsilí i osobní svědectví, k plnění Velkého Poslání (Matouš 28:19, 20) a k tomu, abychom byli světlem světa, když jdeme vpřed a zveme ostatní k Velké Večeři. Amen!

Odkazy:

- 1 Christ's Object Lessons, pp. 222, 223.
- 2 Christ's Object Lessons, p. 226.
- 3 Christ's Object Lessons, pp. 229, 230.
- 4 The Ministry of Healing, p. 143.
- 5 The Ministry of Healing, pp. 24, 25.
- 6 Christ's Object Lessons, pp. 232, 233.
- 7 Christ's Object Lessons, p. 234.
- 8 Christ's Object Lessons, pp. 225, 226.

„VÍRA TVÁ TĚ UZDRAVILA“

OD RICARDA GAIYE – ANGOLA

„Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu.“ (Matouš 9:21.) Tato slova pronesla chudá žena – žena, která dvanáct let trpěla nemocí, jež jí ztěžovala život. Utratila všechny své prostředky za lékaře a léky, jen aby byla prohlášena za nevléčitelnou. Ale když uslyšela o Velkém Léčiteli, její naděje se oživila. Pomyslela si: ‚Kdybych se jen mohla dostat dostatečně blízko, abych s Ním mohla mluvit, mohla bych být uzdravena.‘

„Kristus byl na cestě do domu Jaira, Židovského rabína, který ho prosil, aby přišel a uzdravil jeho dceru. Zlomená prosba: ‚Dcerka má skonává. Pod, vlož na ni ruce, aby uzdravena byla‘ (Marek

5:23), se dotkla Kristova něžného a soucitného srdce a On se s vládcem ihned vydal k jeho domovu.

„Postupovali ale pomalu, protože dav tlačil Krista ze všech stran. Když se Spasitel prodíral davem, přiblížil se k místu, kde stála trpící žena. Znovu a znovu se marně snažila dostat k Němu. Nyní nastala její příležitost. Neviděla způsob, jak s Ním promluvit. Nechtěla se snažit Jeho pomalému postupu bránit. Slyšela však, že uzdravení pochází z dotyku Jeho oděvu; a protože se bála, že ztratí svou jedinou šanci na úlevu, tlačila se vpřed a říkala si: ‚Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu.‘

„Kristus znal každou

myšlenku její mysli a blížil se k ní. Uvědomoval si její velkou potřebu a pomáhal jí projevit víru.

„Když procházel kolem, natáhla se vpřed a stěžila se dotkla okraje Jeho oděvu. V tu chvíli věděla, že je uzdravena. V tom jediném dotyku se soustředila víra jejího života a její bolest a slabost okamžitě zmizely. Okamžitě pocítila vzrušení, jako by každým vláknem její bytosti prošel elektrický proud. Zaplavil ji pocit dokonalého zdraví. ‚Pocítila na těle, že by uzdravena byla od neduhu svého.‘ (Verš 29.)

„Vděčná žena si přála vyjádřit své poděkování Mocnému Léčiteli, který pro ni v jediném dotyku udělal více, než lékaři za dvanáct dlouhých let; ale

neodvážila se. S vděčným srdcem se snažila odstoupit od davu. Náhle se Ježíš zastavil, rozhlédl se a zeptal se: ‚Kdo jest, ješto se Mne dotekl?‘

„Petr se na něj s úžasem podíval a odpověděl: ‚Mistře, zástupové tebe tisknou a tlačí, a pravíš: Kdo se Mne dotekl?‘ (Lukáš 8:45.)

„Dotekl se Mne někdo,‘ řekl Ježíš, ‚nebo poznal jsem já, že moc ode Mne vyšla.‘ (Verš 46.) Dokázal rozlišit dotek víry od ledabylého doteku bezstarostného davu. Někdo se Ho dotkl s hlubokým záměrem a dostal odpověď.

„Kristus se na to neptal pro Svou vlastní informaci. Měl ponaučení pro lidi, pro Své učedníky a pro ženu. Chtěl vnést do trpících naději. Chtěl ukázat, že to byla víra, která přinesla uzdravující moc.“¹

V roce 1996 jsem byl

extrémně nemocný – sotva jsem se držel života na vlásku – a byl jsem ochoten jít do jakékoli veřejné nebo soukromé nemocnice, a to navzdory jejich závislosti na konvenční lékařské praxi, často založené na spiritualistických tradicích. Shodou okolností jsem skončil ve zdravotnickém zařízení, které mělo ve dne v noci rozsvícené osvětlení. Tam jsem nakonec zůstal více než rok.

V této instituci se doporučená cesta k uzdravení v praxi lišila od mých očekávání. Prvních několik měsíců bylo předepsáno jíst syrovou stravu, studovat Boží slovo a poslouchat přednášky. Téměř o půl roku později, teprve poté, co se personál nejprve zaměřil na uzdravení mé duše, konečně došlo k fyziologickému uzdravení, které vyřešilo dva hlavní problémy, jež mě do této instituce vůbec přivedly.

Byl jsem tam ve stejnou dobu jako mladá pacientka, kterou doprovázela její babička. Její zdravotní stav byl hrozný. Byla v kritickém stavu, neschopná se pohybovat ani se o sebe postarat, vyžadovala neustálou péči. V posledních dnech svého života zůstala mladá žena upoutána na lůžko a dostávala péči a podporu, protože snášela extrémně vážné zdravotní komplikace.

Její babička, která byla velmi zbožná, plakala v klíně své vnučky. Mladá žena zřejmě vyhledala pomoc téměř ve všech větších nemocnicích a

využila všechny dostupné léky, ale stále nedokázala překonat stav, kterému čelila. Jako poslední možnost babička nyní důrazně trvala na tom, že mladá žena musí vyznat své hříchy Bohu, a zoufale argumentovala v souladu s biblickým příslovím, že „zlořčení bez příčiny nedojde“ (Příslovi 26:2, poslední část).

„Satan je původcem nemocí a lékař bojuje proti jeho dílu a moci. Nemoc myslí převládá všude. Devět desetin nemocí, kterými lidé trpí, má svůj původ právě zde. Možná, že nějaký domácí problém, jako vřed, rozežírání samotnou duši a oslabuje životní síly. Lítost nad hříchem někdy podkopává konstituci a narušuje rovnováhu myslí.“²

Vřelá prosba oddané babičky zjevně zasáhla mladou ženu do srdce. Náhle, k úžasu všech, pacientka upřímně vyhrkla popis velmi nehorázného chování, kterého se ve svém životě dopustila a které bylo v očividném vzdoru vůči Bohu. V důsledku tohoto chování v mládí se cítila, jako by trpěla pod velkým prokletím, které se nakonec projevilo v této fyzické nemoci. Po poměrně dlouhou dobu doufala, že se vyléčí léky, ale její stav se jen zhoršoval.

Mladá žena nyní cítila potřebu čelit pravdě o nepravosti, která ji dlouho trápila – uznat svou velkou potřebu Krista, jediného Spasitele hříšníků. V tomto okamžiku se za ni ti, kdo slyšeli její tragický příběh,

vroucně modlili.

Z této zkušenosti lze vyvodit jedno ponaučení:

„Lékař potřebuje více než lidskou moudrost a moc, aby věděl, jak léčit mnohé matoucí případy nemocí myslí a srdce, s nimiž je povolán jednat. Pokud nezná moc Božské milosti, nemůže postiženému pomoci, ale obtíže ještě zhorší; pokud se však pevně drží Boha, bude schopen pomoci nemocné a roztržité myslí. Bude schopen nasměrovat své pacienty ke Kristu a naučit je, aby všechny své starosti a zmatky svěřovali velkému Nositeli Břemen.“

„Existuje Božsky ustanovené spojení mezi hříchem a nemocí. Žádný lékař nemůže pracovat měsíc, aniž by to viděl ilustrované. Může tuto skutečnost ignorovat; jeho mysl může být tak zaneprázdněna jinými záležitostmi, že na to nebude upozorňovat; ale pokud bude pozorný a poctivý, nemůže si pomoci a musí uznat, že hřích a nemoc spolu souvisejí jako příčina a následek. Lékař by si toho měl být rychlý všimnout a podle toho jednat. Když si získá důvěru postižených tím, že jim uleví od utrpení a vrátí je z pokraje hrobu, může je naučit, že nemoc je důsledkem hříchu a že je to padlý nepřítel, kdo se je snaží svést k praktikám ničícím zdraví a duši. Může jim vštípit nutnost zapřít se a poslouchat zákony života a zdraví. Zejména mladým může vštípit správné zásady. Bůh miluje svá stvoření láskou,

kteřá je něžná i silná. Stanovil zákony přírody, ale Jeho zákony nejsou svévolnými požadavky. Každé „nebudeš“, ať už ve fyzikálním nebo morálním zákoně, obsahuje nebo implikuje zaslíbení.“³

Poté, co mladá žena v ústavu vyznala své hříchy Bohu, bylo na její tváři vidět hluboký pokoj. Všichni jsme si uvědomili, že tento pokoj nepocházel z jejího nitra. Pramenil z nebeského pokoje, který lze nalézt pouze v Ježíši Kristu.

Ano, po nějaké době se závažnější příznaky jejího fyzického stavu začaly snižovat, ale tehdy řekla: „Teď si potřebuji odpočinout. Prosím, potřebuji si odpočinout. Potřebuji si odpočinout.“ Veškeré utrpení, které snášela, vnímala jako pouhý důsledek svého vzpurného životního stylu, přesto nyní rozpoznávala krásu a věčnou moudrost Všemohoucího, v jehož láskyplné péči nyní odpočívala. Netrvalo dlouho a zemřela – pokojně a v Jeho něžném milosrdenství.

Kristův plán pro celistvost

Kristus dychtivě vzbuzuje naději v trpících a ukazuje, že víra v Něho přináší uzdravení a obnovu duše i těla.

Po celé planetě potřebují miliony lidí pomoc, od těch nejjednodušších až po ty nejsložitější případy. Jaký je největší problém? Zalmista uznává Bohu duchovní rozměr: „Nic není celého v těle mém

pro tvou hněvivost, nemají pokoje kosti mé pro hřích můj“ (Zalm 38:4).

Většina lidí si uvědomuje, že je důležité dodržovat zdravou stravu založenou na ovoci, zelenině a čisté vodě, cvičit, odpočívat, opalovat se, dýchat dostatek čerstvého vzduchu atd. Přesto je možná nejdůležitější ze všeho duševní a duchovní zdraví, které všichni máme tendenci zanedbávat.

Mnozí dodržují restriktivní dietu, pečlivě si vybírají jídlo a v mnoha případech přidávají doplňky stravy. Jiní se ráno probouzejí s maximálním nasazením – a mnozí dokonce ještě před spaním – aby cvičili. Přesto se živí pýchou, marnivostí, chtičem, lhostejností a pohrdáním druhými a zanedbávají nejlepší fyzické cvičení na světě (misijní práci – evangelium s nohama na zemi – chůzi, rychlou chůzi, běh, abychom nesli evangelium).

A stále existují tací, kteří se obávají, že mají chodit brzy spát, aby se postarali o své tělo a emocionální pohodu, což je samozřejmě správné a nikoli špatné. Přesto uprostřed své práce, podnikání nebo studia může být veškerá tato intelektuální aktivita skutečně motivována sobeckou, chamtivou ambicí po zisku a potěšení v tomto pomíjivém světě. Nejsou ochotni přinášet stejné oběti, pokud jde o misionářskou práci, podporu postižených, nemocných a těch, které postihla bolest smrti nebo

katastrof. S takovými návyky si v mnoha nevratných případech často přivodí – krátkodobě i dlouhodobě – bolest, stejně jako fyzické, duševní a duchovní nemoci.

Pravým zdrojem fyzického, duševního a duchovního zdraví je Bůh, milující Otec, a Ježíš, velký Lékař. Spojení lidské mysli s myslí Kristovou, které přináší energii mysli, duši, neuronům a životně důležitým orgánům, dodává také vitalitu celému tělu – a tím předchází nemocem a uzdravuje nemocná těla.

Vykořenění hořkosti

Jako kolportér jsem byl pozván, abych přednesl přednášku v tiskárně velké národní banky. Představil jsem jim naše knihy, včetně knihy Cesta ke Kristu. Na konci přednášky mě vedoucí oddělení vzal do své kanceláře a představil mi hubeného, chudokrevného mladého muže s dlouhými vlasy, znetvořeným obličejem a nádorem na koleni – kulhal a pohyboval se s velkými obtížemi. Trpěl bolestmi na hrudi a v zádech.

Zeptal jsem se ho, proč je v tomto stavu, a on mi řekl, že žil se svým otcem, matkou a třemi malými bratry. Pak, když jeho otec vážně onemocněl a nakonec zemřel, jeden z otcových nejlepších přátel podplatil úřady a zfalšoval dokumentaci k domu, kde jejich rodina žila v centru města, a u soudu tvrdil, že dům patří jemu. Soud souhlasil a celou rodinu

vystěhovali na ulici.

Tato nešťastná rodina teď neměla kam jít a ani jejich příbuzní se o ně už nestarali. Nakonec, když to nejméně čekali, přišel muž a našel jim starou chatrč vedle tržiště, kde začali žít chudáckým životem.

Tato frustrující zkušenost v mladém muži vyvolala pocit hněvu a zášti. Jeho tři bratři museli kvůli nedostatku financí opustit studium; jeho matka utrpěla psychickou krizi, hypertenzní krizi a ztrátu zraku – a navíc kvůli tomuto traumatu jeden z bratrů trpěl epilepsií. Ačkoli byl i tento mladý muž nemocný, byl jediný, kdo mohl své rodině poskytnout byť jen sebemenší podporu. S oslabeným zdravím musel opustit univerzitu a žádná firma ho nechtěla zaměstnat.

Pak ho bankovní manažer, soucitný gentleman s laskavým srdcem, pozval, aby s ním pracoval v jeho oddělení – uklízel papíry a krabice a staral se o odpadky. Na konci měsíce, pokaždé, když manažer dostal plat, dal tomuto mladému muži trochu peněz. Mladík řekl, že čeká na operaci kolena, možná na amputaci nohy, ale ten den kvůli nedostatku prostředků nikdy nepřijde. Tak jsem ho seznámil s Ježíšem Kristem, Pánem, který uzdravuje duši. Byl vděčný a vzal si knihu ke čtení. O týden později jsem ho seznámil s Kristovým odpuštěním a se slzami v očích to přirozeně přijal. Pak jsem ho požádal, aby odpustil muži, který zneuctil jeho rodinu.

„Jak můžu odpustit někomu, kdo mi, mé matce a mým bratrům způsobil tolik neštěstí?“ zeptal se. Prosil jsem ho, aby nechal Boha působit v jeho srdci a aby tento boj přenechal Pánu.

Po nějaké době konečně souhlasil s odpuštěním. Sel jsem domů a řekl to své ženě, která v té době studovala medicínu. Vzala kbelík, připravila trochu hlíny, další pytle suché hlíny, zelí a cibule. To vše jsme odnesli k mladému muži domů. Začala mladému muži klást hlínu na koleno a dala mu od Ducha proroctví pokyny ohledně zdrženlivosti od škodlivých potravin a hojného užívání čerstvých, přírodních rostlinných potravin. Zároveň jsme dávali léky jeho bratrovi a matce.

Ano, Pán používá přírodní léky jako léčivé prostředky, ale klíčovým prvkem v procesu obnovy je často také uvědomění si následujícího:

„Jedním z nejběžnějších hříchů, a tím, který je doprovázen nejzlobnějšími následky, je oddávání se neodpouštějícímu duchu. Kolik lidí bude v sobě pěstovat nepřátelství nebo pomstu a pak se pokloní před Bohem a prosí o odpuštění, jakož i oni odpouštějí? Jistě nemohou mít skutečný smysl této modlitby, jinak by se neodvážili ji vzít na své rty. Jsme závislí na odpouštějícím Božím milosrdenství každý den a každou hodinu; jak tedy můžeme pěstovat hořkost a zlobu vůči svým spoluhříšníkům!“⁴

Neprivilegovanější na zemi

Jsmo nejvíce privilegovaní lidé v dějinách světa. Žijeme v době největšího Božského světla s Biblií a Duchem Proroctví. Opravdu si užíváme jedinečné výsady v tom, že jsme odměněni učením obsaženým v Duchu Proroctví. V něm Pán jasně popisuje, jak bychom měli jíst, oblékat se, jak se vztahovat k ostatním a jak řídit své podnikání. Obsahuje nejlepší emocionální a duchovní podporu. Musíme být pilnými pracovníky, abychom toto učení odhalili všem, odrazovali od používání sofistických, ultra-zpracovaných potravin a vyhýbali se základům světa a vědeckým tvrzením, která nejsou podložena Božím slovem a Duchem Proroctví. Musíme usilovat o hluboký vztah s Bohem, jediným absolutním Garantem naší fyzické a psycho-emocionální pohody.

Pravý zdroj uzdravení

„Spasitel ve svých zážracích zjevil moc, která neustále působí ve prospěch člověka, aby ho udržovala a uzdravovala. Prostřednictvím přírodních sil Bůh pracuje den za dnem, hodinu za hodinou, okamžik za okamžikem, aby nás udržel naživu, aby nás budoval a obnovoval. Když se jakákoli část těla zraní, okamžitě se zahájí proces uzdravování; přírodní síly se zapojí do

práce, aby obnovily zdraví. Ale síla působící skrze tyto síly je moc Boží. Veškerá životodárná síla pochází od Něho. Když se člověk uzdraví z nemoci, je to Bůh, kdo ho uzdravuje.

„Nemoc, utrpení a smrt jsou dílem nepřátelské moci. Satan je ničitel; Bůh je obnovitel.

„Slova pronesená k Izraeli platí i dnes pro ty, kteří znovu nabývají zdraví těla nebo duše. ‚Já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.‘ (Exodus 15:26.)

„Boží přání pro každého člověka je vyjádřeno slovy: ‚Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře měl, a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má.‘ (3. Jan 2.)

„On je ten, kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé, kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním.‘ (Žalm 103:3, 4.)“⁵

V těchto příbězích a pasážích vidíme jasnou pravdu: Duchovní uzdravení může často mít velký vliv na podporu fyzického uzdravení. Víra a pokání mají moc posílit tělo jedinečným způsobem. Žena, která se dotkla Ježíšova oděvu, byla uzdravena díky své víře a ukázala nám, že i my musíme přijít k Němu. Když takto otevíráme svá hříchem nemocná, zlomená srdce, abychom přijali Jeho milosrdenství, zažíváme skutečnost, že „jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil

nás od všeliké nepravosti“ (1. Jan 1:9). „Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své“ (Žalm 23:3).

Co by vám mohlo bránit v užívání si velkého pokoje, který Bůh nabízí? Zkoumali jste své srdce, abyste zjistili, zda existuje nějaký hřích, který jste si neuvědomili, nebo břemeno, které stále nesete? Možná vám pýcha brání plně prožít Jeho milost. Zamyslete se nad tímto: Ceho se musíte zbavit, abyste byli uzdraveni? Jaký skrytý boj vám může bránit v nalezení pokoje? Bůh to všechno vidí a Jeho uzdravující milosrdenství je k dispozici každému, kdo k Němu přistoupí s pokorou.

Obráťte se ke Kristu, Tomu, který uzdravuje duše i těla. Vyznejte své hříchy, zbavte se věcí, které brání vašemu uzdravení, důvěřujte v Jeho neomezenou moc a naleznete pokoj a plné uzdravení. On zaslíbil: „Já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji“ (Exodus 15:26), a Jeho slovo nikdy neselhává. Hleďte uzdravení duše nejprve skrze Toho, který na Sebe vzal naši bolest a zármutky, a vše ostatní se stane podle Jeho vůle. Amen!

Odkazy:

1 *The Ministry of Healing*, pp. 59, 60.

2 *Testimonies for the Church*, vol. 5, pp. 443, 444. [Zvýraznění přidáno.]

3 *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 444.

4 *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 170.

5 *The Ministry of Healing*, pp. 112, 113.

ZROZENÍ A VYCHOVÁNÍ KE SLUŽBĚ

OD CRISTIANA PAULESCU – RUMUNSKO

Proč 100 let?

„Církev je Božím ustanoveným nástrojem pro spásu lidí. Byla zorganizována pro službu a jejím posláním je nést evangelium světu. Od počátku bylo Božím plánem, aby skrze Jeho církev byla světu zrcadlena Jeho plnost a Jeho dostatečnost. Členové církve, ti, které povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají ukazovat Jeho slávu.“¹

Jako poslední odkaz před svým nanebevstoupením dal náš Pán Ježíš Kristus Svému lidu velké poslání. Tímto monumentálním prohlášením byla v tomto hříšném světě ustanovena církev, aby pracovala na obrácení duší. Církev byla pověřena sdílet věčné evangelium s každou lidskou bytostí. Je nám svěřen čas, hřivny a zdroje – to vše s tímto účelem jako jejich nejvyšším cílem.

Když se díváme na katastrofální stav našeho světa, měli bychom si jako Kristova církev vážně položit otázky typu: „Není ještě mnoho věcí, které musíme pro Krista udělat? Není tu nějaká velká zodpovědnost, kterou jsme přehlédli? Neuzavřeli jsme s Ježíšem smlouvu, která z naší strany dosud není naplněna?“

Schováváme se za výmluvy, ale problém není komunismus, ani katolická církev, ani liberalismus, ani modernismus. Problém je spící Křesťanství! Opravdu to, co dělám, má pro věčnost nějaký význam? Opravdu to prosazuje Kristovu věc? Pokud ne, ať se rozhodneme dělat cokoli, nic to neznamená. Někdo kdysi poznamenal, že Bůh nezamýšlí, aby církev byla lednicí, kde se má chránit zbožnost před hnitím; spíše má být inkubátorem, který by měl rodit nové konvertity.

Domov – hlavní misionářská škola

„Jedna dobře uspořádaná a disciplinovaná rodina vypovídá o Křesťanství více než všechna kázání, která lze kázat. Taková rodina svědčí o tom, že rodiče úspěšně následovali Boží pokyny a že jejich děti Mu budou sloužit v církvi. Jejich vliv roste, neboť když dávají, dostávají, aby zase dávali. Otec a matka nacházejí pomocníky ve svých dětech, které předávají ostatním to poučení, které přijali doma. Sousedství, ve kterém žijí, je podporováno, protože se v něm obohatili na čas i na věčnost.“²

„[Bůh] si přeje vidět shromážděnou z domovů našich lidí velkou skupinu mladých lidí, kteří díky zbožnému vlivu svých domovů odevzdali svá srdce Jemu a jdou Mu dát tu nejvyšší službu svých životů.“³

Rodičovská odpovědnost

Apoštol prohlašuje: „Nemám větší rdoosti, než abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti“ (3. Jan 1:4).

Bůh nám požehnal malými dětmi. Proč nám byly dány? Aby byly pro Něj vychovány. Jaká je naše zodpovědnost? Bible nám říká: „Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní“ (Příslóví 22:6).

„Výchova a vzdělávání dětí je nejušlechtlejší misionářskou prací, kterou může jakýkoli muž nebo žena vykonávat. ...

„Potřebujeme misionářskou horlivost ve svých domovech, abychom mohli přinést Slovo života členům našich rodin a vést je k hledání domova v království Božím.“⁴

Je úžasné, když rodiče přivedou své malé dítě, aby bylo požehnáno a zasvěceno Bohu, ale to nestačí. Další krok je nezbytný k tomu, abychom toto požehnání nadále měli – výchova dítěte s výslovným cílem, aby sloužilo Kristu pro rozvoj Jeho království. Každé dítě je povoláno stát se nástrojem pro spásu druhých. Existují dva možné směry služby pro naše děti: „Děti mohou být vychovávány ke službě hříchu nebo ke službě spravedlnosti.“⁵

Učit se sloužit

„Věnujte část svého volného času svým dětem; stýkejte se s nimi v jejich práci a sportu a získajte si jejich důvěru. Pěstujte jejich

přátelství.“⁶

Můžete být odhodlaní dávat rady a každou vteřinu můžete vysílat jako rádio a vysílat rady. Ale místo toho, abyste dítěti dávali jen rady, měli byste mu raději dát své srdce. Naučte své dítě hodně tím, že s ním budete jen trochu mluvit.

„Každá matka by měla mít čas věnovat svým dětem tyto malé projevy něhy, které jsou tak důležité v kojeneckém věku a dětství. Tímto způsobem by matka spojila dětská srdce a jejich štěstí se svými vlastními. Je pro ně tím, čím je pro nás Bůh.“⁷

Jak učíme své děti sloužit? Tím, že jim nabízíme lásku. Milí rodiče, krásně prožítý život znamená s láskou se odevzdat svým dětem a svému partnerovi/partnerce, podat pomocnou ruku starším lidem, pozorně naslouchat bolesti padlého člověka a nabídnout dar své přítomnosti každému, kdo vaši pomoc potřebuje.

Přítomný čas nám byl dán, abychom zemřeli sami sobě a zažili vzkříšení v Kristu.

„A že za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal“ (2. Korintským 5:15).

Existuje pouze jeden klíč k efektivitě a plodnosti. Ježíš vysvětluje: Aby pšeničné zrno přineslo ovoce, musí zemřít. A apoštol Pavel říká: „S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus“ (Galatským 2:20, zvýraznění přidáno). Když

Kristus žije v nás, jaký bude výsledek? Žijeme Jeho životem. Ale jaký byl Jeho život, když byl na zemi? Celý Jeho život byl jednoduše životem služby, plným lásky.

Síla příkladu

„Kterýmž jste se i naučili, je i přijali, a slyšeli i viděli na mně. Ty věci číňte“ (Filipenským 4:9, zvýraznění přidáno).

„Kdo se chce stát svatým v nebi, musí se nejprve stát svatým ve své vlastní rodině. Pokud jsou otcové a matky opravdovými Křesťany v rodině, budou užitečnými členy církve a budou schopni vést záležitosti v církvi i ve společnosti stejným způsobem, jakým vedou své rodinné záležitosti. Rodiče, nechtě vaše náboženství není jen vyznáním, ale nechtě se stane skutečností... Pokud ve svém domě neprojevíte mírnost, laskavost a zdvořilost, vaše náboženství bude marné. Kdyby bylo více opravdového domácího náboženství, v církvi by bylo více moci.“⁸

„Křesťanský domov má být názornou ukázkou, ilustrující dokonalost pravých životních zásad. Taková ukázka bude ve světě silou k dobru. ... Když mladí lidé opouštějí takový domov, předávají ponaučení, která se naučili.“⁹

Chceme, aby naše děti byly příkladem hodným napodobování, a to je v pořádku. Je to ušlechtilá touha, ale to, čím jsou dnes, je výsledkem toho, co jsme prožili včera. Co

jsme zaseli včera, sklízíme dnes. Je nutné, aby otcové byli kněžími domácnosti, domova. Matky jsou potřeba k výchování svých dětí pro Boha. Děti potřebují být dotčeny Božskou mocí. A naším klíčovým slovem by nemělo být „zítra“, ale spíše „teď“, nebo nikdy“.

Žádní nečinní „trubci“

„Děti by měly být od malička učeny, aby byly užitečné, aby si pomáhaly samy a aby pomáhaly druhým.“¹⁰

„Rodiče by měli své děti učit, že zahálka je hřích.

„Nic nevede ke zlu jistěji, než když děti zbavíme všech břemen a necháme je zahálčivému, bezcílnému životu, aby nic nedělaly nebo se zabývaly, jak se jim zlíbí.“¹¹

„V rodině víry nejsou žádní lenoši. Každý člen rodiny má nějaký úkol, část vinice Páně, na které má pracovat.“¹²

Jaký dopad má na naše děti způsob, jakým je učíme? Budou čilé, nebo budou jen upadat?

Jakmile myslíte jen na sebe, stanete se pyšnými a arogantními. Takhle vyrostou děti, které se tomuto postoji oddávají. Výsledkem bude zakrslá, znuděná generace, neaktivní pro Boha. Bůh a Jeho církev nepotřebují rodiče a děti, kteří zakopávají své hřivny do země. Boží církev potřebuje aktivní pracovníky, ne diváky.

„V nebi se neustále pracuje. Nejsou tam žádní lenoši. Otec Můj až dosavad dělá, řekl Kristus, i jáť dělám.“¹³

Rozdmýchávání plamenu

„Lampa, jakkoli malá, pokud hoří neustále, může být prostředkem k rozsvícení mnoha dalších lamp.“¹⁴

Oheň ze své podstaty plodí oheň. Je-li obklopen jiným hořlavým materiálem, stačí k zapálení ohně pouze jiskra z kovadliny. Ale z jediné svíčky se rovněž rozsvítí desítky tisíc. Jan Křtitel prohlásil, že ten, kdo má přijít po něm, „vás křtiti bude Duchem Svátým a ohněm“. Toto je největší potřeba naší doby – církev pokřtěná ohněm. Toho se ďábel a jeho království bojí, církev zapálená ohněm Božské lásky. Kdo tomu dokáže odolat? Láska k Bohu bude jako silné dynamo, které vás bude tlačit k velkým věcem pro Boha. Drazí mladí a drazí rodiče, nyní není čas uhašovat Ducha a omezovat Boží moc, ale spíše postupovat skrze víru!

„Každý pravý učedník se rodí do království Božího jako misionář. Ten, kdo pije živou vodu, se stává pramenem života.“¹⁵

„Bůh povede lidi v pokorných pozicích, aby hlásali poselství přítomné pravdy. Mnozí takoví budou spatřeni, jak spěchají sem a tam, poháněni Duchem Božím, aby dali světlo těm, kteří jsou v temnotě. Pravda je jako oheň v jejich kostech, naplňující je planoucí touhou osvětit ty, kteří sedí v temnotě. Mnozí, dokonce i mezi nevzdělanými, budou hlásat slovo Páně.

Děti budou poháněny Duchem Svátým, aby šly hlásat nebeské poselství. Duch bude vyřít na ty, kteří se poddají Jeho nabádání. Odhodí svazující lidská pravidla a opatrné pohyby a připojí se k armádě Páně.“¹⁶

Jak mohu rozvíjet dar, který svět nejvíce potřebuje?

„Mládež je třeba učit, že život znamená usilovnou práci, zodpovědnost a péči. Potřebují vzdělání, které z nich udělá praktické – muže a ženy, kteří se dokáží vyrovnat s mimořádnými událostmi. Měli by se učit, že disciplína systematické a dobře regulované práce je nezbytná, nejen jako ochrana před nepředvídatelnými událostmi života, ale jako pomoc pro všestranný rozvoj.“¹⁷

Je potřeba:

1. Zbožná mládež. Mladí lidé se potřebují učit, jak vroucně milovat Krista a Jeho království, jak se celým srdcem zasvětit službě Jemu, jak být připraveni na jakékoli sebezapření, jakékoli sebeobětování a na jakoukoli práci, ke které je povolán. Je nutné efektivně jednat pro Krista na jakémkoli místě – doma i mimo domov, ve společnosti vyšší i nižší třídy. Kristus nestvořil mládež k životu v průměrnosti.

2. Mladí lidé s rozvinutou myslí. Budou mladí Křesťané spokojeni s pouhou průměrností ve své práci pro království Vykupitele, zatímco svěštější lidé usilují o dokonalost ve svých činnostech a zaměstnáních? Dejte si pozor na to, abyste

nezneužívali svou závislost na Boží pomoci a nevěřili, že horlivost srdce vynahradí nedostatek poznání.

Příkázání zní: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své“ – a to platí ve stejné míře jak pro službu Jemu, tak pro lásku k Němu. Naše mládež potřebuje vyrovnanou a kultivovanou mysl.

3. Obětující se mládež. „Užijte si přítomný okamžik“ není něco, čeho se lze chytit, ale spíše něco, co je třeba obětovat. „Nebo tak Bůh miloval, že dal...“ Bůh dal Ježíše jako Dar, abychom se mohli stát dárci. Nyní je více než kdy jindy potřeba zasvěcených služebníků Krista.

„Každý mladý člověk, každé dítě, má práci, kterou musí vykonat pro Boží čest a pro povznesení lidstva.“¹⁸

Nejvyšší privilegium

Drahá mládeži, můžeš být otrokem materiálního nebo profesního pokroku, otrokem svých hodinek, telefonu nebo jiného zařízení, otrokem sociálního zabezpečení nebo otrokem nepochopeného snu. Všechny tyto nebo jakékoli jiné formy otroctví znamenají promarněný život. Být jako Kristus neznamená být horolezcem po společenském žebříčku; neznamená to být posedlý kontrolou, neznamená to žít v pohodlí, ale spíše to znamená dávat. Všechno, na čem skutečně záleží, je založeno na dávání a život nestojí za to žít bez štědrosti. Dávat znamená skutečně vlastnit. Chceš donutit Krista v tobě, aby se nenabízel?

Pokud to chceš udělat, nebude v tobě žít, ale spíše zůstaneš služebníkem svého vlastního sobectví.

Nemusíte konat velké věci; nemusíte být povoláni být zaměstnancem církve. Žádná služba není příliš malá a žádná není příliš velká. Mnozí chtějí změnit svět, ale příliš často nikdo nechce konat malé věci, které dávají jednotlivci pocit, že je milován. Míra, s jakou dáváte, je míra, s jakou dostáváte.

„Není to výsada být takto spolupracovníkem s Ježíšem? Není to čest být spojen s velkým dílem záchrany duší a plnit roli, kterou nám přidělil náš Spasitel? A nikdo nemůže udělit požehnání druhým, aniž by sám z toho získal prospěch. ‚Kdož svažuje, také sám bude svažován‘ (Přísl. 11:25).“¹⁹

„Naše víra by měla být plodná dobrými skutky, neboť víra bez skutků je mrtvá. Každá vykonaná povinnost, každá oběť učiněná ve jménu Ježíše přináší nesmírně velkou odměnu. V samotném aktu povinnosti Bůh promlouvá a dává Své požehnání. Ale vyžaduje od nás úplné odevzdání se všech schopností. Mysl i srdce, celá bytost, musí Mu být odevzdány, jinak se nám nepodaří stát se pravými Křesťany.“²⁰

Odměna

„Protož vy posilňte se, a neopouštějte rukou svých; nebo má mzdu práce vaše“ (2. Paralipomenon 15:7).

Milí mladí, drazí rodiče, žijte každý den, jako byste čelili smrtelné nemoci.

Dejte dnes to, co dostáváte od Krista. Svět zoufale potřebuje projev Boží lásky. Přeji si, aby alespoň po 100 letech existence Reformní Hnutí vibrovalo silou lásky a pravdy v Kristu. Vroucně se modlím, aby toto Hnutí nebylo udušeno, ale naopak vybuchlo jako sopka a celá země byla obklopena Boží láskou.

Připojte se vy, milí mladí, a drazí rodiče, brzy k tomuto hnutí, aby obklopilo celý svět Boží slávou? Toto zemětřesení lásky dosáhne všech končin světa – a pak pronikne věčností a bude tam pokračovat. Volba je na vás. Vyberte si moudře. Rozhodněte se hořet pro Krista. Buďte světlem!

Odkazy:

1 *The Acts of the Apostles*, p. 9.

2 *The Adventist Home*, p. 32.

[Zvýraznění přidáno.]

3 *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. 131. [Zvýraznění přidáno.]

4 *Child Guidance*, p. 476.

5 *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. 108.

6 *The Adventist Home*, p. 192.

7 *The Adventist Home*, p. 197.

8 *The Adventist Home*, pp. 317–319.

[Zvýraznění přidáno.]

9 *The Adventist Home*, p. 31.

[Zvýraznění přidáno.]

10 *The Adventist Home*, p. 283.

11 *The Adventist Home*, p. 284.

12 *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 454.

13 *The Adventist Home*, p. 287.

14 *The Adventist Home*, p. 32.

15 *The Desire of Ages*, p. 195.

16 *Testimonies for the Church*, vol. 7, pp. 26, 27.

17 *Education*, p. 215.

18 *The Adventist Home*, p. 280.

19 *Counsels on Health*, p. 508.

20 *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 145.

ČINĚNÍ UČEDNÍKŮ

OD OLGY ORTIZOVÉ – KOLUMBIE

Pravé vzdělání

Na počátku Bůh ustanovil rodinu jako jádro společnosti – místo pro formování a rozvoj charakteru, návyků a hodnot. „Systém vzdělávání ustanovený v Edenu se soustředil na rodinu.“¹ Boží plán byl přizpůsoben lidské rase po pádu. Pravé vzdělání je dílem vykoupení a obnovy lidstva, rozvíjením fyzických, duševních a duchovních schopností podle charakteru Krista. Neomezuje se pouze na získávání znalostí, ale snaží se připravit jednotlivce na život služby na této zemi i pro věčnost. Jeho základ je v Božím slově a vedení Ducha Svatého. Kristus jako zástupce Otce, spojení mezi Bohem a lidstvem, je velkým Učitelem lidstva a On zařídil, aby muži a ženy byli Jeho představiteli. Rodina byla školou a rodiče byli učiteli. Tato zásada byla věrně dodržována v pozemském životě Pána Ježíše.

Kristovo vzdělání

„Ježíš žil ve venkovském domově a věrně a radostně plnil svou roli v nesení břemen domácnosti. Byl Velitelem nebes a andělé s radostí naplňovali Jeho slovo; nyní byl ochotným služebníkem, milujícím a poslušným synem. Vyučil se řemeslu a vlastními rukama pracoval s Josefem v tesařské dílně. V prostém oděvu obyčejného dělníka chodil ulicemi malého města, chodil do Své skromné práce a vracel se z ní. Nepoužil svou Božskou moc k tomu, aby zmírnil Svá břemena nebo ulehčil Svou práci.“² Jeho domov byl hlavní školou, kde Marie a Josef, vedeni Božskými principy, sehráli zásadní roli v Jeho vývoji v muže. Kulturní a rodinné prostředí, ve kterém vyrůstal, obklopen přírodou a jednoduchostí, dále formovalo Jeho charakter a posilovalo Jeho spojení s Bohem a lidskými potřebami.

„V Kristových dnech věnovali Židé velkou péči vzdělání svých dětí. Jejich školy byly spojeny se synagogami neboli místy bohoslužeb a učitelé se nazývali rabíni, muži, o nichž se předpokládalo, že jsou velmi vzdělání.

„Ježíš do těchto škol nechodil, protože učily mnoho věcí, které nebyly pravdivé. Místo Božího slova se studovaly lidské výroky a ty často odporovaly tomu, co Bůh učil skrze své proroky.

„Sám Bůh skrze svého Ducha Svatého poučil Marii, jak má vychovávat Jeho Syna. Marie učila Ježíše z Písma

svatého a On se učil číst a studovat je sám pro Sebe.“³

Mylná představa

Na rozdíl od výchovy, kterou Ježíš dostával doma, rabínské školy Jeho doby ztratily ze zřetele pravou podstatu vzdělání a soustředily se na rituály, čímž se staly prostoupeny prázdňným formalismem. To vedlo ke vzdělání, které ani nepodporovalo osobní spojení s Bohem, ani nepodporovalo rozvoj charakteru založeného na pravých Božských principech. Není to poněkud podobné realitě, ve které žijeme dnes?

„Naše představy o vzdělání zaujímají příliš úzký a nízký rámeček. Je potřeba širšího záběru, vyššího cíle. Právě vzdělání znamená více než jen pouhé studium. Znamená více než jen přípravu na život, který je nyní. Týká se celé bytosti a celého období existence, které je člověku možné. Je to harmonický rozvoj fyzických, duševních a duchovních sil. Přípravuje studenta na radost ze služby v tomto světě a na vyšší radost z širší služby ve světě příštím.“⁴ Je smutné, že v akademii tohoto světa se zanedbává charakter a hodnoty tak důležité v lidském životě a v přípravě na nebe. Pochopením chyb minulosti můžeme znovuobjevit pravý účel Božského vzdělání.

Co to znamená?

Právě vzdělání pochází od Boha a jeho účelem je

obnovit Božský obraz v lidstvu. Právě vzdělání se neomezuje pouze na získávání akademických znalostí, ale zahrnuje duchovní, morální a sociální formaci lidské bytosti. Je to proto posvátné a slavnostní dílo. V posvátných písmech vidíme, jak Bůh nabádá rodiče k výchově jejich dětí. Když se odvolává na Abrahama, Pán prohlašuje: „Nebo znám jej; protože přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud“ (Genesis 18:19). Díky svému blízkému vztahu s Bohem, Abraham vychovával svou rodinu v cestách Hospodinových. Aby se to stalo skutečností i v našich domovech, je rovněž nutné pěstovat návyky láskyplné oddanosti Spasiteli duší, učit naše děti, že skrze modlitbu mají Přitele, který vyslechne všechny jejich sny a zármutky. Ze každodenním čtením Bible pochopí Boží podstatu a to, jak se k nám chová se svou soucitnou láskou. Tak se naučí chovat se k druhým s úctou, láskou a trpělivostí. Naučí se být milosrdnými a laskavými, stejně jako je jejich nebeský Otec milosrdný a laskavý k lidské rase, kterou s láskou stvořil. Pochopení pravého vzdělání nás vede k poznání, že konečným cílem tohoto procesu je formování charakteru, neboť to je jediný poklad, který si můžeme vzít do Nebe.

Formování charakteru je základní a nadpřirozený proces v životě; charakter

Děti by se od útlého věku měly učit užitečnému nebo praktickému řemeslu, které usnadňuje rozvoj dovedností, jež budou zásadní pro pěstování vlastností, jako je zodpovědnost, disciplína, vytrvalost a trpělivost.

je jediný majetek, který si vezmeme do Nebe, a ten se buduje doma. „Charakter formovaný podle Božské podoby je jediný poklad, který si můžeme vzít z tohoto světa do onoho. Ti, kdo jsou v tomto světě pod vedením Krista, si s sebou do nebeských příbytků vezmou každý Božský úspěch. A v nebi se máme neustále zlepšovat. Jak důležité je tedy rozvíjet charakter v tomto životě.“⁵ Posvátným dílem rodičů je vychovávat a učit své děti, aby se bály Boha a poslouchaly Ho, aby si s pomocí Ducha Svátého mohly vypěstovat charakter podobný charakteru svého Otce v Nebi. Pán prohlašuje: „A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje“ (Deuteronomium 6:6, 7).

Když rodiče zanedbávají výchovné pokyny dané Bohem a jejich slavnostní závazek je opomíjen, jejich děti jsou vychovávány nepřitelem duší. Případ kněze Elího by měl upoutat naši pozornost. V 1. Samuelově 2:12 se nám říká: „Synové pak Elí

byli bezbožní, a neznali Hospodina.“ Děti potřebují bdělou péči a vedení jako nikdy předtím, protože Satan se snaží získat kontrolu nad jejich myslí a srdcem a vyhnat Ducha Božího.

„Hrozný stav mládeže tohoto věku je jedním z nejsilnějších znamení, že žijeme v posledních dnech, ale zkázu mnohých lze přímo vysledovat k nesprávnému vedení ze strany rodičů. Duch reptání proti káráni zapouštěl kořeny a nese své ovoce neposlušnosti. Zatímco rodiče nejsou spokojeni s charakterem, který si jejich děti vyvíjejí, nevidí chyby, které z nich dělají to, kým jsou.“⁶

Rodiče by měli pochopit, že Křesťanská výchova by se neměla zaměřovat pouze na intelekt, ale i na rozvoj charakteru, morální formaci a přípravu na věčný život. Nemohou řádně plnit své povinnosti, pokud nepřijmou Boží slovo jako pravidlo života. Musí pochopit, že mají vychovávat a formovat charakter každého drahocenného lidského pokladu, který jim je svěřen do péče, aby nakonec pochopili principy skutečné výchovy

a důležitost rozvoje charakteru jako procesu s věčnými důsledky. V naší době musíme být obzvláště ostražití ohledně přátelství, která naše děti navazují. Pomohou jim vrstevníci, které si vybírají za přátele, odrážet obraz jejich Nebeského Otce, nebo je ovlivní, aby odráželi knížete tohoto světa? Posvěti je mediální obsah, který sledují, nebo sníží jejich hodnoty a zkazí jejich duchovní návyky? Abychom je vedli po úzké cestě, bude mít zásadní význam rodinný příklad.

Rodinný příklad

Křesťanská výchova začíná v raném věku příkladem jejich prvních učitelů, rodičů. Proto jsme nabádání, abychom ve svém domově měli malé nebe, aby se děti učily napodobováním příkladu svých rodičů. V Galatském 5:22 jsou plody Ducha popsány jako láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost – vlastnosti, které tvoří pevný Křesťanský charakter. Král Salomoun nám připomíná: „Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i

zstará, neuchýlí se od ní“ (Příslaví 22:6). Apoštol Pavel nás také nabádá, abychom obnovovali mysl a charakter podle Boží vůle (Římanům 12:2). V Matoušovi 5:48 nás sám Ježíš volá k dokonalosti, tak jako je dokonalý náš nebeský Otec, což znamená neustálý růst v Kristově podobě. Rozvoj charakteru je neustálý proces transformace, který vyžaduje zásah Ducha Svatého a nasazení jednotlivce. Hlavním účelem Křesťanské výchovy a života je rozvoj charakteru. „Každá lidská bytost, stvořená k obrazu Božímu, je obdařena silou podobnou síle Stvořitele – individualitou, silou myslet a konat. Lidé, v nichž je tato síla rozvíjena, nesou zodpovědnost, jsou vůdci v podnikání a ovlivňují charakter. U kolem opravdového vzdělávání je rozvíjet tuto sílu, cvičit mládež k tomu, aby byla myslitelkou, a ne pouhým odrazem myšlení jiných lidí. Místo toho, aby se studenti omezovali na to, co lidé řekli nebo napsali, nechť jsou směřováni ke zdrojům pravdy, k rozsáhlým polím otevřeným pro výzkum v přírodě a zjevení. Nechť uvažují o velkých faktech povinnosti a osudu a jejich mysl se rozvine a posílí. Místo vzdělaných slabochů mohou vzdělávací instituce vychovat muže silné k myšlení a jednání, muže, kteří jsou pány, a ne otroky okolností, muže, kteří mají šíři mysli, jasnost myšlení a odvahu svého přesvědčení. „Takové vzdělání

poskytuje více než jen duševní disciplínu; poskytuje více než fyzický trénink. Posiluje charakter, takže pravda a čestnost nejsou obětovány sobeckým touhám nebo světským ambicím. Opevňuje mysl proti zlu. Místo aby se nějaká dominantní vášň stala ničivou silou, každý motiv a touha se přizpůsobí velkým principům práva. Když se člověk zabývá dokonalostí Jeho charakteru, mysl se obnovuje a duše je znovu stvořena k obrazu Božímu.“⁷

Rodiče by měli pro své děti pěstovat radostné a zdravé prostředí tím, že je budou chránit před negativními vlivy a tím, že je budou upozorňovat na jejich sílu, a jak takové vlivy mohou pokřivit charakter, a nakonec je odvést od Boha. „Často opakované činy formují návyky, návyky formují charakter. Trpělivě plňte malé životní povinnosti. Dokud budete podceňovat důležitost věrnosti v malých povinnostech, bude budování vašeho charakteru neuspokojivé. V očích Všemohoucího je každá povinnost důležitá. Pán řekl: ‚Kdo jest věrný v mále, i ve mnoze věrný jest.‘ V životě pravého Křesťana neexistují žádné nepodstatné věci.“⁸

Integrální formování charakteru by mělo být založeno na následujících principech

1. Závislost na Bohu: Hledejte Boha denně v modlitbě a studiu Bible (Filipenským 4:13).

2. Disciplína a sebeovládání: Ovládání

myšlenek, slov a činů (Příslaví 16:32).

3. Služba druhým: Rozvíjení ušlechtilého charakteru milováním druhých a pomáháním jim (Matouš 25:40).

4. Poučování založené na Božských principech od dětství (Příslaví 22:6; 2. Timoteovi 3:15).

5. Vytrvalost v proměně: Rozvoj charakteru je neustálý proces, dokud duše plně neodráží obraz Ježíše (2. Korintským 3:18; Early Writings, p. 71).

Učení praxí

Pozemská pedagogika potvrzuje to, co Pán ustanovil v Božském plánu vzdělávání. Děti se učí nejlépe, když dokáží propojit znalosti se svým prostředím tím, že je prakticky aplikují v každodenním životě. Děti by se od útlého věku měly učit užitečnému nebo praktickému řemeslu, které usnadňuje rozvoj dovedností, jež budou zásadní pro pěstování vlastností, jako je zodpovědnost, disciplína, vytrvalost a trpělivost. Kromě toho jim umožňuje proměnit vzdělání ve smysluplnou a obohacující zkušenost, která jim pomůže nejen složit zkoušky, ale i úspěšně čelit životním výzvám. To vše by mělo být založeno na Písmu svatém.

Biblické vzdělávání

Bůh od počátku ustanovil vzdělávání jako integrální proces. V

Genesis 1:27 se dozvídáme, že lidská bytost byla stvořena k obrazu a podobě Boží. To znamená, že Božské poznání musí být základem veškerého učení. Přísloví 9:10 uvádí, že „počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova, a umění svatých rozumnost“, a zdůrazňuje, že pravé vzdělání začíná pevným duchovním základem, který musí být v souladu s následující základní zásadou: „Dílo vzdělávání a dílo vykoupění jsou jedno,“⁹ a zdůrazňuje, že učení musí vést k duchovní proměně.

1. Kristocentrické: Bůh musí být středem veškerého učení (Kolosenským 2:3).

2. Integrovaný: Mělo by zahrnovat fyzický, duševní a duchovní rozvoj (Lukáš 2:52).

3. Praktické a

aplikovatelné: Nejen teoretické, ale zaměřené na každodenní život a službu druhým (Matouš 25:40).

4. Formující charakter. Vzdělání by mělo formovat charakter tak, aby odrazil obraz Krista. „Nesobeckost je základem veškerého pravého rozvoje. Skrze nesobeckou službu získáváme nejvyšší kulturu každé schopnosti. Stále plněji se stáváme účastníky Božské přirozenosti. Jsme připraveni pro nebe, neboť nebe přijímáme do svých srdcí.“¹⁰

5. Zaměřeno na naději a vykoupění: Mělo by připravovat lidskou bytost na současný život a věčnost. „Životní dílo, které nám bylo svěřeno, je přípravou na věčný život, a pokud toto dílo vykonáme tak, jak Bůh zamýšlel, každé pokušení může

pracovat pro náš pokrok; neboť když odoláváme jeho lákadlům, dosahujeme pokroku v Božském životě. V zápalu konfliktu, když jsme zapojeni do upřímného duchovního boje, jsou po našem boku neviditelné síly, pověřené nebem, aby nám pomáhaly v našich zápasech, a v krizi nám je udělena síla, pevnost a energie a máme více než smrtelnou moc.“¹¹

Křesťanská výchova se neomezuje pouze na domov nebo školu, ale zahrnuje církev jako základní pilíř duchovního rozvoje. Prostřednictvím církve mladí lidé dostávají vedení, podporu a příklady víry, které jim pomohou růst ve vztahu s Bohem a být posílení pro nadcházející časy.

V posledních časech

„A vzdělají od tebe zplození pustiny starodávni; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení“ (Izaiáš 58:12). Tato slavnostní výzva se týká vzdělávání:

„Satan používá ty nejdůmyslnější metody, aby vpletl své plány a principy do vzdělávacích systémů a získal tak silný vliv na mysl dětí a mládeže. Úkolem pravého pedagoga je mařit jeho úklady. Jsme pod slavnostní, posvátnou smlouvou s Bohem, že budeme vychovávat své děti pro Něho, a ne pro svět; že je budeme učit, aby nevkládaly ruce do rukou světa, ale aby milovaly a bály se Boha a dodržovaly Jeho příkázání. Měly by být ohromeny myšlenkou, že jsou stvořeny k obrazu svého Stvořitele a že Kristus je vzorem, podle kterého mají být formovány. Nejvyšší pozornost musí být věnována vzdělávání, které jim zprostředkuje poznání spásy a přizpůsobí život a charakter Božské podobě. Je to láska k Bohu, čistota duše vetkána do života jako zlaté nitě, která má skutečnou hodnotu. Výška, které člověk může takto dosáhnout, nebyla dosud plně realizována.

„Pro splnění tohoto díla je nutné položit široký základ. Je nutné stanovit a uplatnit nový cíl a studentům je nutné pomáhat v uplatňování

biblických zásad ve všem, co dělají. Na cokoli je pokřivené, cokoli je vyvráceno ze správné cesty, je třeba jasně upozornit a vyhybat se tomu; neboť nepravost se nesmí udržovat. Je důležité, aby každý učitel miloval a vážil si zdravých zásad a doktrín, neboť to je světlo, které se má odrážet na cestu všech studentů.“¹²

„Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení“ (Titovi 2:1).

Abychom mohli tuto práci vykonávat, musíme se navzájem podporovat a vytvářet podpůrné síť, s jejichž pomocí lze tohoto cíle dosáhnout. V současné době zde v Kolumbii prostřednictvím nadace ODED Educational Foundation vyvíjíme vzdělávací metodu, která zahrnuje celou bytost. Jediným cílem je obnovit Boží obraz v našich dětech a mládeži, čímž se obnovuje původní plán, který Bůh stanovil pro vzdělávání. Rodiče mají odpovědnost za zajištění životně důležitého spojení s Bohem – za poskytování zkušeností, které dětem umožňují propojit to, co se učí, s reálným světem. To však není jen povinnost rodičů; církev se také stává základní oporou při naplňování tohoto velkého poslání.

Bůh nás volá k životu z víry, a to neznamená jen účast na církvi nebo dodržování určitých zvyků, ale spíše to, abychom Kristu dovolili formovat naše srdce a charakter. Tato proměna se musí odrážet v našem způsobu myšlení a jednání.

Naše poslání být světlem světa začíná výchovou dětí, mládeže a dospělých ke kázání evangelia. Kéž je moudrost Páně naším základem, aby nám dal porozumění a naučil nás cestě, po které máme kráčet! (Příslaví 1:7; Zalm 32:8.)

Odkazy:

- 1 *Education*, p. 33.
- 2 *The Desire of Ages*, p. 72.
- 3 *The Story of Jesus*, p. 30.
- 4 *Education*, p. 13.
- 5 *Christ's Object Lessons*, p. 332.
- 6 *Testimonies for the Church*, vol. 4, p. 199.
- 7 *Education*, pp. 17, 18.
- 8 *Messages to Young People*, p. 148.
- 9 *Education*, p. 29.
- 10 *Education*, p. 16.
- 11 *Christian Education*, p. 122.
- 12 *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 127.

VYKROČIT NYNÍ !

Od Barbary Montroseové

Jak křehký je náš lidský život!
Viděli jsme, že tento svět je jen marný...
Nějak se nám daří být tady –
Naděje je tu, protože Beránek byl zabit.

Zaměřit se na přítomnou pravdu:
Od všech rozptýlení – odvráťte se!
Hledat Pána je to, co potřebujeme;
V Kristově přítomnosti – pevně zůstaňte.

Naše celoživotní cesta není hračka,
Opouštějíc dary, které nám dal.
Proto si naplánujte následování Krista
A zvolte si Jeho cestu – buďte odvážní,
buďte stateční!

Duše daleko i blízko hledají pravdu;
Možná je tu někdo, koho znáš, kdo po ní touží.
Právě pohřben v tom hledajícím srdci
Plamen je zapálen, tiše hoří.

Je čas říct upřímnou pravdu.
Konec hašteření a frakcí;
Konec kňourání a výmluv.
Ukažme víru ve všech našich činech!

Mnozí ztraceni žasnou a doufají;
Teď není čas na marnou náhodu.
Boží hlas zní hlasitě a jasně –
Nyní je čas vykročit vpřed!

S pravdou v našich srdcích
A rty vzplanutými z uhlí,
Kéž se nyní modlíme: „Pane, veď mé kroky
K jednomu drahému člověku – k té duši!“

Slunce zapadá; čas se krátí.
Tento příkaz všichni dobře známe:
Náš vzkříšený Kristus volá hlasitě a jasně –
Ano, teď je ten čas! Vyjděte a jděte!